

Nejstarší spisovatelskou generaci zde zastupuje uznávaný autor František Novotný (*1944). Na přelomu osmdesátých a devadesátých let mu vyšly tři povídkové sbírky shrnující jeho dosavadní tvorbu. Podatilo se mu zaujmout i nejnáročnější žánře sci-fi zvláště bohatou nápaditostí, propracovaností textů a vpravě šskou virtuozitou. Jeho nejslavnějším dílem je ovšem románová trilogie Valhala, již psal bezmála patnáct let. První díl Dlouhý den Valhaly vyšel v roce 1994 ještě pod pseudonymem Frank N. Skipper, celá trilogie pak byla publikována už pod jeho vlastním jménem mezi lety 2002 až 2007 v nakladatelství Triton.

Hádkate správně – povídka Nový svět je oprava o objevu Ameriky a středobodem děje je tedy výprava Kryštofa Kolumba v roce 1492. Každý objevitel však měl své předchůdce, kteří se o to samé pokoušeli, a žádný čin nezůstává bez následků. Touto optikou se na pro nikání do Nového světa dívá Novotný, jenž nechává rozehrdit symfonii zajímavých osudů a nečekaných motivů. Jeho podmanivé vyprávění se nenechá ničím omezovat, přestože se také drží známých historických faktů.

Nový svět

František Novotný

*Přijdou pozdními lety světa časy, v nichž oceánské moře unol-
ní vazby věci a otevře se velká země a nový námořník jako ten,
který byl průvodcem Lásonovým, jemuž bylo jméno Tiphi, ob-
jeví nový svět a pak nebude ostrov Thule poslední ze zemí.*

(Seneca v dramatu *Medea*)

I.

Odpoledne již znatelně pokročilo, když Křičící orel, velký m'toulin národa Tyskarorů, nechal konečně za sebou širé vody sundu a blížil se k vnějšímu pásu pobřežních dun.

„Ja hů, ja hů, ja hů,“ polohlasem si propěvovoval, aby udržel rytmus pádlování.

Přídí jeho kánoe z březové kůry se sykotem prorážela hladkou vodu průlivu, v jejíž temné modři se odrážely nadýchané obláčky nízké oblohy pozdního léta. Teprve za písčnými dunami s bujnou křičící slanomilných trav, kde kontinent končil s definitivní platností, se zvedala do oceánské výše.

Po celý den panovalo téměř bezvětří, denní bríza od moře se prakticky nezvedla, a Křičící orel tomu byl rád. Ze dvou důvodů. Jednak mu to usnadňovalo pádlování, které by jinak bylo ve vlnách velmi namáhavé, jednak to byl důkaz, že má Orendovu přízeň. Přesto byla jeho obnažená, bronzově zbarvená hrud' pokryta kapkami potu a okraj jelenicových leggin jím ztmavl.

„Ja hů, ja hů, ja hů,“ spokojeně si broukal a s potěšením sledoval, jak čepel jeho pádla krájí azurovou vodu a odpadají od ní střelné krůpěje, když se napřáhoval k dalšímu záběru.

Majestátnost klidného, sluncem prozářeného dne mu dala na chvíli zapomenout na účel jeho osamocené výpravy. Zmocnil se ho intenzivní pocit života, každým pórem si uvědomoval svou existenci a nádhernu okolního světa, Orendova dla. Mezitím dospěl na jakousi vodní křižovatku, vody sundu se rozběhly jak nalevo, tak napravo do kanálu, který předsunuté duny vytvářely před vlastním pobřežím. Jedna z nich, vyšší a mohutnější, takže se na jejích vrcholcích uchytily i stromy, mu tarasila cestu. Podle legendy, kterou znaly všechny pobřežní národy, byli právě zde před mnoha věky zabiti démoni, jež vyplavil na břeh oceán i se zbytky jejích obrovské slamené lodi, a od té doby se hřebenu neobvykle vysoké duny říká Pahorky ďáblovy smrti. Nedosti na tom, situace se asi před sto padesáti zimami opakovala. Jak vyprávěl m'toulinovu dědovi jeho děd, který byl též m'toulin, měl tenkrát vidění a vypravil se s několika bojovníky k Pahorkům ďáblovy smrti. Na vnějším okraji proklaté duny pak opravdu našli vyplavené tělo. Bylo přivázano k fošnám, které napříč spojovaly zakřivené tlomky trámů. Jak Křičícímu orlovi řekl jeho děd, jeho děd se mu svěřil s bláznivou myšlenkou – že ta dřeva musela být troskou z trupu nějaké obrovité lodi, k níž se mrtvý démon přivázał. Ale tenkrát si tu myšlenku nechal pro sebe, neboť bojovníci, kteří ho doprovázeli, by si mysleli, že ztratil rozum. A nepochybovali, že to byl démon ještě strašnější než ti, které jejich předkové před věky na tomto místě zabili. Měl nejen bílou barvu pleti, ještě zesílenou dlouhým louhováním v mořské vodě, ale také obličej pokrytý dlouhými rezavými chlupy.

„Nikdy jsem nic odpornějšího neviděl,“ svěřil se dědu jeho děd, „a když jsme jeho tělo odvážali a rozhrnuli bílý plášť s našitým červeným křížem, do něhož byl zahalen, spartili jsme, že je oblečen do pleteniny z nějaké ďábelské hmoty.“

Ta hmota byla tak tvrdá, že se kroužky, z nichž se pletený oděv skládal, nedaly přeseknout ani tomahavkem. Ze stejné kroužkové hmoty byla i většinou zbraň, kterou svíral pod pláštěm na prsou – na tři lokty dlouhá čepel, vsazená do kůží obšité rukojeti, kterou chránila velká příčka. I přesto, že tělo muselo být ve vodě velmi dlouho, nejvílo známky rozkladu a děd m'toulinova děda nařídil, aby mrtvého démona i se všemi jeho věcmi ihned zakopali hluboko do písku.

„Matka Země si s ním poradí,“ řekl bojovníkům, když udupávají písek nad pohřbeným démonem.

Poté rychle odjeli pryč a starý m'toulin se znepokojeně ohlížel v kánoi přes rameno na sloup kouře, jenž se nad dunou líně kroutil. Náhle si nebyl jist, jestli to byl dobrý nápad, když nechal ta dřeva spálit.

Byl to dobrý nápad, přel se s ním v duchu Křičící orl. Tělo zemi, dřevo nebi – tak přece zni mocné kouzlo, které drží všechny demony v područí Matky Země, pomyslel si s uspokojením nad tím, z jak dlouhé linie m'toulinů pochází.

Kánoe byla již tak blízko, že ďábelské pahorky se zřetelně rýsovaly proti temnější východní obloze. Křičící orl přestal pádllovat a zvedl k nim zrak.

A pak se to stalo, poprvé za bílého dne a nikoli ve snu.

*...plul vzduchem nad dunou, na jedné straně viděl oceán a na druhé
vnitřní vody sundu, jenž nyní nesl skřípaný název Albemarle. Srsel
se níže, k pahorkům, které se nyní jmenovaly Kill Devil Hills, což ku-
podivu zase znamenalo Pahorky ďáblovy smrti, a spartil stň, který
na řádce porostlou louku vhalal jehlanovitá věž. Od ní vedly dva pru-
hy dřev a na nich stál obrovský prák s dvojitými bledými a strnule
nelhybnými křídly. Okolo se hemžili muži se stejně bledými tvářemi,
pokřevými hnusným nousem. Náhle se jeden z nich vsoukal mezi kříd-
la toho obludného ptáka, kterého určitě nesvořil Orenda, rozlehl se
zadní hranou se počal mihotat. Vzápětí se prák dal do pohybu a po-
sléze se vzněsl do vzduchu, bledé tváře, které zůstaly na zemi, počaly
vyhazovat do vzduchu podivné černé pokřevy hlavy pátkulatého tva-
ru a orl, jímž m'toulin byl, vydal zděšený skřek...*

Musel opravdu vydat svůj šamanský pokřik, a tím vidění přerušit, neboť opět seděl v kánoi a chvěl se po celém těle. Zuby mu dtkotaly a trvalo nejméně deset minut, než se dokázal sebrat natolik, aby se mohl znovu chopit pádla. Zbytek cesty urazil se sklopenou hlavou a příšši ji nezvedal ani poté, co se příd kánoe s tíchným zachřestěním zabořila do písku na vnitrozemském okraji duny.

Snímvalo se, a než si postavil malý kožený stan a rozdělal ve vyhrabaném dílku z naplaveného dřeva ohýnek, panovala naprostá tma. Nejedl nic, jen si dovolil doušek tonizujícího nápoje z měchu. Ačkoliv byl po celodenním pádlování unaven a chtělo se mu spát, rozhodl se před zítřejším viděním bdít a meditovat o věsteckých snech, jimiž trpěl více než půl roku a které byly příčinou, proč se vypravil sem, k Pahorkům ďáblovy smrti. Odsunul se kousek stranou a ulehl naznak do ještě vlahého písku těsně pod hranou trávy. Uprchl oči na hvězdnaté nebe, a jak očekával, ten pohled ho uklidnil natolik, že byl schopen si uspořádat myšlenky a vrátit se k tomu, co se mu stalo před pár hodinami. Musel to nezauijatě zhodnotit, aby přesně věděl, co se chce zítra dovědět, na co se má v extázi přát.

Vše začalo koncem letošní zimy. Už si přesně nepamatoval noc, kdy měl první ze těch zvláštních snů, které nepochybně byly věsteckými viděními. Bylo to někdy na přelomu Měsíce hladu a Měsíce vran, kdy prožil první z nich. Začalo to jako leťací sen, vznášel se nad obrovským množstvím kamenných budov, jaké nikdy v životě neviděl. To město muselo být staré nejméně dvě tisíciletí, čpělo pruhou krví a močí vypouštěnou při mučení, páchlo zrazenou vírou padlých bohů, ale hlavně vypouštělo pížmo nového, krutého a žárlivého boha, který ty předchozí vyhladil a pro svého syna si obnovoval právo na celý svět. Z jeho hladové touhy po moci až mrazilo a ten náraz chladu srazil m'toulina z noční oblohy. Proletěl kolem vysokých kamenných věží, z nichž ten bůh, jemuž v současnosti město patřilo, vyzváněl svou víru, a snesl se do křivolakých uliček vyplněných temnotou. V jedné se mihotalo několik jiskřiček světa. Byly to pochodně v rukou sloužících, kteří svítili svému pánu při nastupování do nejpodivnější věci, jakou kdy m'toulin spatřil. Byl to jakýsi hranatý domeček spočívající na čtyřech zařízeních, jež měla tvar slunce s paprsky. Před domečkem stála dvě nestvůrná zvířata na čtyřech sloupovitých nohou s tlamami plnými zubů, zřejmě zvířecí démoni. Křičící orel si uvědomil bledost tváře jak světloňošů, tak muže, který nastupoval do domečku, a tak nepochyboval, že ho vidění přeneslo do východní říše prokletých duchů.

Stále si pamatoval překvapení, které zažil, když se zvířecí démoni napřeli do postrojů, jimiž byli opatřeni, a domeček se dal do

pohybu, přičemž ta miniaturní slunce ze dřeva po jeho stranách se začala otáčet. Sledoval pak to podivné zařízení až ven z města, dokud nedorazilo k osamělému stavení ve volné krajině, jasně osvětlenému Lunou v úplňku. Pak byl náhle uvnitř, v kamenné místnosti ozářené loučemi. Muž, jehož viděl nasedat do pohyblivého domečku, zde byl přivázán k masivní židli a obklopoval ho hlouček dalších bledých tvářů. Měl obnaženou hlavu, bezmocně skloněnou dopředu, takže vystavoval svitu loučí vyholený kotouček na temeni. Ti ostatní po něm zřejmě něco chtěli, občas ho udeřili do obličje a ukazovali na stůl, na němž leželo několik svazků tenoučkých kůží, setřiznutých do obdélníkového tvaru. Mučičeli, jenž seděl u stolu, kryla tvář stříbrná škraboška a byl to zřejmě on, kdo vyslechl řídil. Občas zalistoval v těch svazcích a zřejmě se mučeného na cosi pral. Nakonec dostal to, co chtěl, neboť velitelsky mávl rukou a mučičelé od oběti odstoupili.

Na to, co se dělo pak, se m'toulin marně snažil zapomenout. Pravda, několikrát vedl mučení zajatých nepřítelů, ale nikdy na vlastní oči neviděl, jak je človek trhan za žíva na kusy. Děj, jemuž až doposud přihlížel, byl němý, neboť síla, jež řídila jeho vidění, neuznala za vhodné, aby slyšel. Ale praskot drcených kostí a lupání n'thaných slach mu zní v uších i teď.

Nášestí další vidění nebyla tak odporná, i když svým skrytým významem ještě děsivější. Dokonce mohl být na viděné svým způsobem hrdý, neboť ti bledí démoni, kteří nesli jeho jméno, patřili nepochybně k elitním válečníkům.

„Naše jednotka nemá žádnou historii, ale čeká ji dostaveníčko s osudem,“ přihlížel jakoby ze vzduchu projevu velitele těch mužů v matných přílbách z neznámé látky, kteří přijali název *Křičící orlové*. Stejně jako první američtí průkopníci, jejichž neporazitelná odvaha položila základní kámen tomuto národu, musíme i my překonat minulost s její tradicí, abychom se mohli zapsat do budoucnosti. Chci se zmínit o skutečnosti,“ pokračoval ten bledý náčelník v proslovu, „že naším znakem je velký americký orel. A to je ten nejpráhodnější symbol pro divizi, která bude ničit nepřítel jako blesk snášejší se z čistého nebe.“

Byl pak svědkem, jak se tato slova naplnila. Přihlížel, když *Křičící orlové* se začerněnými tvářemi nastupovali do břich kovových

práku – ano, již chápal význam slova kov –, aby se z noční oblohy snesli na nepřátelské území a umožnili vylodění, jaké doposud svět neviděl. Neboť byli ve válce s velkým Zlem a přihlížející m'oulin si uvědomil, že je na ty blede válečníky hrudý, a z celého srdce si přál, aby obstáli. I v dalších snech sledoval jejich válečnické osudy. Viděl je v nových bojích, kdy se již nesnaželi z nebe na velkých kopolcích z měkké látky, ale seskakovali z břich obrovských kovových vážek s rychle vířícími křídly, jež nebylo vidět, ale jenom slyšet. Znovu spatřil v činnosti jejich děsivé zbraně metařící blesky a oheň a zabíjející na několiknásobně větší dálku, než by dokázal rudý bojovník s tím nejlepším lukem.

Probouzel se z těch snů zmatený a zcela vyvedený z míry. Chápal, že nazírá do vzdálené budoucnosti, do budoucnosti své země, *kde ale pro Orendovy rudé děti již nebylo místo*. V dalších snech totiž viděl i svou zemi, zbavenou lesů, pokrytou obřími městy s kamennými věžemi tak vysokými, že dokázaly drásat oblaka. S úžasem, ale také se zděšením přihlížel hemžení obrovského množství lidí, kde kromě bílých byli i lidé černí, hnědí, a dokonce i žlutí, ale nikoli rudí.

„Kam se poděli mů bratři?“ vykřikl zhrzeně v tom snu a síla, která jeho vidění řídila, se mu rozhodla vyhovět.

Zanesla ho nad poušť, kde před boudou z vlnitého plechu seděl muž jeho rasy. Přisedl k němu a spolu pozorovali, jak se kolem nich po široké šedé stezce ženou ti druzí v páchnoucích plechových krabicích. Vnímál i další stezky, jež pokrývaly celou zemi jako hustá pavučina, vnímál jiné krabice křižující nebesa a vůbec celou tu okolini masu předmětů, které neporodila Matka Země.

„Říkají tomu technika, bratře,“ řekl těžkým jazykem ten muž s kalným pohledem a m'oulin si uvědomil, že jeho vědomí je otupeno drogou. „No ano, chlastám,“ připustil, „všichni chlastáme, protože nám vzali smysl života.“

Náhle se v jeho očích objevila jiskřička pochopení.

„Přišel jsi z dob, kdy jsme ještě byli mocní,“ zašeptal ohromeně. „I ty jsi mocný. Udělej s tím něco, nedopusť, abychom takhle dopadli...“

Háček byl v tom, že Soví bratrstvo kouzelníků, mající moc od pouští na jihu až k tundrám na severu a od jednoho oceánu na vý-

chodě až k tomu skrytému na západě, s tím již *něco udělalo*. A to už před mnoha a mnoha zimami, když se na západním pobřeží objevili žlutí šikmoooi muži v šupinatých oděvech a s krátkými, ale nesmírně silnými luky z buvolích rohů. Proto ho vidiny tak vyděsily a zmátly. Celé jaro uvažoval, zda je má ohlásit bratrstvu a ověřit si, zda jimi trpí i druzí bratři. Místo toho se rozhodl k jiné věci. A proto je teď tady, na duně s Pahorky d'áblovy smrti, opsaly jeho myšlenky kruh.

Když mu Strážci, dvě hvězdy kroužící kolem Průvodkyně, prozradili, že polovina noci již uplynula, zvedl se a vykročil vzhůru, k hřebenu. Tráva mu byla až do pasu, jenně šustila a tiše praskala, jak na některá stěbla došlapoval. Jakmile překročil hřeben a počal sestupovat k oceánu, vmísilo se do šustění trávy šumění přibojení a stále nabývalo na síle.

Nesestoupil až k vodě. Zastavil se na rozhraní trávy a písčité pláže. Oceán byl pokojný. Cítil noční brizu v zátylku, jako by ho Matka Země hladila a tím konejšemím mu říkala, že se nemusí bát, že za ním stojí celá síla země sice skrytá, ale přitom obrovitá. Vyšel Měsíc a od obzoru až k písku pod ním natáhl stříbrnou stezku.

Přišel čas, aby po ní vyrazil.

Sáhl do v'áčku u pasu a vytáhl z něho něco jako koláček. Peyotl tomu říkají bratři z jižních pouští, odkud mu to poslali. Přidílepl, vložil si koláček do úst a začal jej žvýkat. Hořká chuť mu stáhla ústa, ale nepřestal. Uvelebil se na bobku se zkríženými nohama a začal kývat hlavou podle taktu, který slyšel někde uvnitř sebe.

Vzlétl těsně před východem slunce a k tomuto dárci života také zamířil. Stoupal na mocných perutích obrovského orla a netrvalo dlouho, kdy spatřil, jak nad širými vodami vyvstává rudý kotouč. Stále nabíral výšku a řítil se na východ. Oceán se proměnil ve stříbrnou vrapovanou tabuli, ale on upíral žluté oko vpřed. Když před sebou zahlédl tenkou bílou linii, vydal vítězný skřek Křičícího orla. Přebýrek výšky nyní měnil v rychlost a jako stěla padal k té linii. Mohutněla před očima, zvedala se do výše a nabývala na plasticitě. Již to nebyl jednolitý val, ale proměňující se stěna, pulzující pletenina s mlžnou clonou u paty.

Zaslechl i šum, jako když zurčí horský potok, ale jak se blížil, ten zvuk rychle nabýval na síle a měnil se v hukot divoké řeky. Zpomali a poněkud změnil směr, ohromen pohledem, který se mu naskytl. Pravda, věděl, co má čekat, neboť Soví bratrstvo dobře znalo kouzlo svých předchůdců, nicméně se neubráníl vyřešenému zaskřehotání.

Od severu k jihu se napříč oceánem táhla olbřímí vodní stěna, nejnádhernější, ale také nejstrašnější vodopád, jaký mohl na Zemi existovat. Směrem z východu na západ zde vody přepadaly z výše nejméně tisíce loket, za ohlušujícího řevu pěníly spodní hladinu do gigantických vln a obludných vírů a rozblýjely se do husích oblaků vodní tříště – ještě šedé jako rubáš mrtvol, neboť slunce zatím nebylo dosti vysoko, aby dosáhlo až na úpatí vodopádu. Avšak Křičící orel si dokázal dobře představit, jak se musí zahalit všemi barvami duhy, když je poledne prostoupí svým jasnem.

M'toulin nyní plachtil na úrovni horní, východní hladiny, v příhodné vzdálenosti, aby mohl využít vzestupného proudu, který vytvářel západní vítr. Nikdy ve svých letacích viděních nezažil tak opojný pocit, jenž by úplně zahnal jeho bázeň. Křičel stále dokola, uchvácen pohledem na horní vrstvy vody prozářené slunečními paprsky do jasněho tyrkyso. Osmělil se a přiblížil se k hraně, z níž oceán padal, a fascinovaně sledoval, jak se hladký vodní val, táhnoucí se oběma směry do nedohledna, propadá do hloubi.

Náhle jeho pozornost upoutal jakýsi pohyb. Na jednom místě hrany se voda vzdouvala jinak než vlny způsobené větrem. Zakroužil, aby nabral výšku a dostal se přímo nad to podivné čtení. Co z té výše spatřil, ho přimělo vydat překvapený skřek. Na první pohled se v nepřítliš velké hloubce zoufale vlnilo šedobílé gigantické věteno. Pak rozpoznal, že ten netvor má nejen obří větenovité tělo o délce nejméně sto loktů, ale také nejméně sto padesát loktů dlouhý ocas ze svazku chapadel. Dobře viditelný proud zpěněné vody, jenž netvor vyražel mezi chapadly směrem k hraně, napovídal, že tu vodu vyvrhuje proto, aby se od hrany vzdálil. Avšak boj s proudící vodou prohrával. Jeho tělo, zpočátku nehybné, se počalo pomalu přibližovat k osudné hraně. Přitom se netvor přiblížil k hladině, snad doufal, že tam bude proud vody menší, a postavil se m'toulinovu pohledu. Křičící orel si uvědomil, že gigant se po-

kouší zachránit couváním, neboť od kořene chapadel se na něho upřelo chladné, kruté zelenožluté oko. Bylo obrovské, skutečná studna hrůzy, do níž se málem zřítíl, neboť ten netvor, kruté zlomyslný až do poslední chvíle svého života, po něm jedním z chapadel sekl. Bylo poseto velkými přísavkami s mohutnými rohovitými háky a Křičící orel se mu jenom taktak vyhnul.

Poté se netvor, zklamany neúspěchem, bleskurychle otočil a dobrovolně vystřelil z vodní stěny do propasti. Ve vzduchu roztáhl nestvůrná chapadla, bylo jich deset, a jako hrůzná hvězdice padal k úpatí vodopádu. Při nárazu se jeho tělo roztrhlo a jeden z vírů je vzápětí rozerval na ohromné cáry bílého masa, jež po nějakou dobu ve víru kolotaly. M'toulin ucítil závran netvorovy zaničující životní síly a podle jejího pachu poznal, že i on patřil k velkému kouzlu jeho předků.

Znovu radostně zakřičel.

Jeho obavy byly zbytečné, velké kouzlo neprestalo existovat. Jím vytvořený obranný val v podobě gigantického vodopádu stále chránil jeho zemi a všechny rudy lid před bledými démony východu. Ani jejich čarodějně obří lodě ze dřeva jím nepomohou. Kerou nestáhnou ke dnu krakeni jako ten, jehož viděl zahynout, ta se rozbije pádem z vodopádu a posádku rozdrtí víry. V lepším případě zanesou mořské proudy do jeho vlasí jenom bezduché mrtvoly jako toho muže s křížem.

Otočil se zpět k západu a cítil, jak ho slunce příjemně hřeje do zad. Líně mával křídly a užíval si klidného letu nad majestátní plochou oceánu, dokud se neobjevily duny domova.

Bylo k polednímu, když m'toulin procítl z vidění. Slunce hrálo a malátmému Křičícímu orlovi nějakou dobu trvalo, než se přimutit povstat. Aby si rozhybal ztuhlé tělo, zamířil dolů k vodě a pomalu kráčel po ztvrdlém písku, který po sobě zanechal odliv. Denní bříza od moře tlumila polední vedro a příjemně chladila. Chtěl již zamířit k hřebení, aby se vrátil do tábora, když jeho pozornost upoutal nějaký předmět trčící z písku. Byl kulatý, jako by odliv na pláži zanechal dýni. Když se přiblížil, rozeznal ještě něco bílého, co se za tím kulatým předmětem táhlo k moři.

Pak si uvědomil, že je to lidská hlava, a pocítil znepokojení.

A to se proměnilo v děs, když stannul hlavě tváří v tvář.

Z písku vycínávalo poprsí démona, jehož nechal pohřbit děd jeho děda. Zvrácená hlava s ryšavými vlasy na bradě, jež spadaly až na hrudí pokrytou záhadnou pleteninou z ocelových kroužků – z toho materiálu, z něhož budou mít zbraně i *Křičící orlové* v budoucích válkách –, zírala přímo na něho otevřenýma očima, které měly modrou barvu jako u Mandanů. Z ramen pohřbeného soplýval bílý plášť a táhl se směrem k moři, jak její uložila ustupující voda za odlivu, kterému se konečně po sto padesači zimách podarilo mrtvolu démona obnažit. Z pláště zářil purpurový kříž jako znamení krvavé zhouby a Křičící orl od něj jenom s potůžemi odvrátil zrak.

Přinutil se znovu pohlédnout démonovi do bledého srašťelého obličje a sklouzl očima k jeho stejně svraskalé šíji. Od její mrámorevé bělosti se odrážel zčernalý řetizek, na němž bylo zavěšeno stejně zčernalé trubkovité pouzderko pokryté spirálově vinutými značkami.

Poznání dopadlo na m' toulna jako spár Hromového ptáka.

To on na něho vysílá ty podivné sny. To ta *medicina*, co má kolem krku, je zdrojem jeho síly a zbraňuje, aby se rozpadl v prach.

Sebral veškerou vůli, přidržel k hlavě částečně obnaženého démona a jediným šknutím mu medicínu serval z krku. Přitom pouzderko prasklo a jeho dno odpadlo do písku, spolu s rolíčkou nějakého nažloutlého materiálu pokrytého tmavě hnědými značkami, které Křičícímu orlovi připomínaly stopy krocana v bahně. Vítezně zaskřehotal.

„Podívej se, co teď udělám s tvou duší,“ vykřikl a začal trhat roličku na kousky, a jak padaly do písku, zadupával je do něj.

Když skončil, opět se sehnul k démonovu poprsí a nastavil mu prázdné ruce.

„Tohle zbylo, teď jsi...“

Uprostřed větry se ohromeně zarazil.

Bílá démonova ústa v širokém šklebu uspokojení odhalovala zhmědlé pahýly zubů.

Teď jsi otevřel cestu, explodovalo mu v hlavě.

II.

„Nechá si říkat Kryštof Kolumbus, nebo kasnílsky Cristobal Colón, Jasnosti,“ řekl ustrašeně klečící muž, jehož postavu halil učenec ký hábit a hlavu kulatá čepice přes uši. Jmenoval se Paolo Toscanelli a chtěl se stát Ptolemaiem své doby. To ale vyžadovalo peníze, nejen vzdělání na padovské univerzitě, ale když má člověk za otce ranhojiče, nemůže očekávat, že zdědí potřebný kapitálek. A proto nyní pokorně klečel v ponuré sklepní místnosti, chabě ozářené mi-hotavým světlem pultuctu voskovic a vzhlížel ke stolci, na němž seděl muž v obrádní kroužkové zbroji a se stříbrnou maskou na tváři, zpod níž spadal bohatý plnovous. Z ramen mu soplýval uhlově černý plášť, na němž se v chvějivém světle voskovic jako lesk nepravdělně objevoval kříž, vetkaný zřejmě jinak kladeným vlasem. Po obou stranách kovaných masivních dveří stáli čtyři strážci v týchž černých pláštích, s obnaženými meči v rukou. Místo stříbrné ale kryly jejich obličje masky bronzové.

Neměl si od *Nich* půjčovat peníze, pomyslel si znovu jako už sto-krát předtím. Jenže koho by napadlo, že *Oni* stále existují, přestože

od smrti de Molaye už uplynulo sto sedmdesát let. Proč jsem radši nešel k Židům, vyčítal si v duchu Toscanelli, než k těmto čarodějům.

Musel se zamyslet nepatříčně dlouho.
„Pokračuj,“ vyštěkla na něho stříbrná maska. „Nezapomeň, za co všechno nám vděčíš. Nejen za život v přepychu. Bez nás už bys dávno klepal na brány pekla.“

Toscanelli si nervózně popotáhl za jednu z tkanic čepice, jež mu visela pod bradou.

Před šesti lety se roznemohl horkou nemocí a věděl, že je konec. Přijal už poslední pomazání, když k jeho domu dorazil posel a předal sluhovi fiólu s poznámkou, že to je ten lěk pro pána. Nálepká na fióle pak uváděla dávkování a místo podpisu písmenovou pyramidu:

.S.
.S.A.S.

Tuto siglu také nesla směnka, jíž se před lety *Bratřím Noci* upsal. Bylo to Kristovo znamení, jež značilo „svatý, svatý, nejvyšší, svatý“, ale znalci magie tvrdili, že je to znamení dábelské, neboť značí „satan, satan, nejvyšší, satan“. Každopádně se mu tenkrát jíž druhý den ulevilo a do týdne byl zcela zdrav. A od té doby se těšil tak dobrému zdraví jako nikdy předtím.

„Je to bigotní katolík, ale lační po penězích a přímo chorobně touží po moci a slávě,“ řekl Toscanelli chvatně, „a můj projekt ho upoutal ihned poté, co jsem mu poslal první dopis.“

Muž na stolci trhl podrážděně rameny a skrytý kříž na přednici jeho pláště se znovu prozradil svým leskem.

„Já vím, Jasnosti,“ Toscanelli se ještě více schoullil, „že je to váš plán, ale mám ho přece vydávat za svůj.“

Stříbrná maska napůl milostivě, napůl netrpělivě pokymnula pravačkou, v níž třímala malý palcát s hlavicí v podobě lebky.

„Tvrdí o sobě, že první plavby vykonal ve službách jánovského kupce a bankéře Paola Negra a až do roku 1479 byl jeho obchodním agentem, přestože o sobě říká, že byl kapitánem. Pak se i se svým bratrem Bartolomeem přestěhoval do Portugalska a v Lisabonu se živil kreslením námořních map. Tam Kryštof rychle udělal

štěstí, podařilo se mu oženit s dcerou správce ostrova Porto Santo, který leží asi 12 leguí na severovýchod od Madeiry. Kam se novomanželé vrátili. Zde se snad podílel na portugalském pronikání na jih podél afrického pobřeží, doplnil i do portugalské pevnosti Mina v Guinejském zálivu a předtím, ještě v jánovských službách, byl i na severu, v Anglii a v Irsku. Ale na Islandu nebyl, ačkoli by se to hodilo.“

„Byl tam,“ přerušil ho muž na stolci a luskl prsty.

Ze stínu za jeho stolem se vynořil zakrslý mužík s několika svazky pergamentů.

„Tyhle dokumenty mu předáš k prostudování. Jsou to hlášení hamburského arcibiskupství Adama z Brém, listiny gardarského biskupství na Islandu a norské diecéze z vatikánského archivu. Vyplývá z nich, že Seveřané nejen žijí v Grónsku, ale kdysi také navštívili neznámou zemi na západě, které dali název Vinland. Dohlédneš, aby si ten Janovan listiny dobře prostudoval, a až půjde k příští audienci u krále, nechť tvrdí, že ty poznatky získal sám plavbou na Island.“

Zakrslík přisouplil ke klečícímu učenci a nastrčil mu listiny pod nos.

Toscanelli nedokázal skrýt výraz ohromení a prude se odklonil, když si uvědomil, že drobné červenohnědé skvrnky na některých listech jsou zaselá krev.

„Ať tě ani nenapadne uvažovat, jak jsme k těm listinám přišli,“ řekla mrzavivě Stříbrná maska, když postřehla, čeho si všiml. „Kdy zase půjdete za portugalským králem?“

„Už jsme byli, Jasnosti.“

„No a?“

„Královská rada matematiků náš plán na plavbu do Cipanga přes Západní oceán definitivně zamítla.“

„Neříkej mi, že jste to vzdali. Vždyť jde také o tvou slávu.“

„Newzdali,“ Toscanelli horlivě kroutil hlavou. „Kolumbovi nedávno zemřela žena a tak jsem mu poradil, ať odjede z Portugalska a předloží náš plán Nejkarlitějším Veličenstvům. Odjel opravdu do Palosu, ale tam si našel vlastní podporu mezi mnichy frančiskánského kláštera v La Rábide. A náš plán prolaňuje jenom za své dítě,“ skoro plačtivě dořekl.

„Nepoj se,“ řekl téměř laskavě muž na stolici a konečně dal zakrslíkovi svolení, aby předal pergameny Toscanellimu. „Teď máš pro něho zase cenu a neměj strach z konkurence. Ti mniši mu u kasrliškého dvora moc nepomohou. Nemají totiž peníze a Isabela s Ferdinandem také ne. Všechno vydají na armádu, aby osvobodili zbytek země od Maurů. Kromě nás mají peníze ještě Židé a přesně na to musíme jít. To už ale není tvá starost.“

Tihl neutpělivě palcátem.

„Na co čekáš? Ty přece tušíš, že není příliš bezpečně sevřávat v naší přítomnosti po půlnoci, když je úplněk. Tak běž a nezapomeň na slib mlčenlivosti, vlci se mohou zaběhnout i do Florencie. Běž přece, ať už tě nevidím.“

Učenec se pomalu začal stavět na nohy a z té váhavosti jako by čerpal sílu ke vzdoru. Místo aby zamířil ke dveřím, o krok přistoupil.

„Jasnosti, a co má vědecká pověst?“

„O čem to, probůh, mluvíš?“

Stříbrná maska se zřejmě bavila a rozhodla se Toscanelliho neposlušnost tolerovat.

„Právda, byl jsem to já, kdo jako první poslal portugalskému králi dopis s mapou, kterou jsem dokládal, že na Ostrovy koření se dá doplout plavbou na západ, když Kathaj leží jenom 5 000 legrů na západ od Lisabonu. Vycházel jsem z Ptolemaiova modelu zeměkoule, který má obvod 157 000 stadií a Asie zaujímá 180 úhlových stupňů,“ drmolil učenec, „a totéž jsem napsal Kryštofu Kolumbovi. Založil pak svůj projekt na předpokladu, že z Kanárských ostrovů je do Cipanga jenom 2 400 legu. Dnes ale vím, že jsem se mýlil, protože obvod Země čini nejméně 250 000 stadií a také Asie se nerozprostírá v takové délce. Zřejmě zaujímá jenom 130 oboukrových stupňů, a proto je Západní oceán tak obrovský, že její nedokáže přeplyout žádné lidské plavidlo. Kolumbova výprava je odsouzena k zániku ještě dříve, než vypluje, a já budu před dějinami vinen.“

Muž na stolici mlčel a jeho maska nehybně shlížela na učence.

Přesto z ní Toscanelli vyčetl pravdu.

„Vy myslíte, že na západě existuje neznámá pevnina,“ vydechl.

„A vy chcete...“

„Ano, tak je psáno v knize osudu,“ řekl muž na stolici a v duchu se rozhodl.

Svévolně figurky na své šachovnici nepotřebuje a nastal čas, aby tato opustila hru.

* * *

Šest hodin nato, právě kokrhali kohouti a někde na obloze ještě musela tkvět bleďá tvář úplňkové Luny, si Hugo de Beaujeu, velmistr tajného řádu templářů, strhal klúčkem z obličje a rukou krev. Hrbil se nad vědrem s vodou v malé komoře s úzkým střílnovitým oknem, vestavěné do věže jeho pařížského paláce, a působil vyčerpaným dojmem. Přes prosté lůžko, spíše pryčnu u delší stěny, ležel přehozen černý plášť a na něm spočívala jeho stříbrná maska a malý palcát s hlavicí ve tvaru lebky. Kdyby ho teď Toscanelli viděl, určitě by nepadl na kolena a nevezhlžel k němu s bázni. Velmistr Hugo – po upálení Jacquese de Molay bylo jméno zakladatele řádu povinné pro všechny další vůdce tajného bratrstva, jež se na troskách Řádu Chudých rytířů Krista a Šalamounova chrámu usavilo – byl vyžlzlý a jakoby vnitřní horečkou spalovaný muž, který vyhlžel na sedmdesát let, ačkoli mu nebylo ani padesát. Černý plnovous měl bohatě protkany stříbrnými nitkami a nyní i potřísněný krví, které se pomalu a pracně zbavoval.

„Ó, můj Bože,“ zaštkal, když pohlédl do vědra, na jehož hladině plula vrstva sražené krve. „Proč jsi dopustil, aby bratři kopali v Templu? Proč?“ Ohlédl se na zašlý portrét, z něhož strnule shlížel Hugo z Paynsu, účastník první křížové výpravy a zakladatel řádu.

V roce 1118 rytíř Hugo s osmi dalšími rytíři navštívil jeruzalémského krále Balduina I. a nabídl mu, že spolu s druhy bude dohlížet nad bezpečností křesťanských poutníků, které při cestě z přístavu Jaffa do Jeruzaléma přepadali saracénští záškodníci. Král přijal a při slavnostním obřadu v jeruzalémském Chrámu vzkrčšší se z rytířů stali mniši. Složili slib cudnosti, poslušnosti a chudoby, to poslední jen za sebe, zatímco řád majetek mohl mít. Poté jim Balduin postoupil jedno křídlo svého jeruzalémského paláce. Nacházelo se na místě bývalé muslimské mešity, jež stála na základech dávného Šalamounova chrámu. Templáři, jak se jim podle

jejich sídla začalo říkat, se okamžitě dali do přestavby budovy a do-
plňování jejího opevnění, takže po několika letech ji proměnili
v mocnou pevnost s vnitřní citadelou a obrannou věží posledního
útočiště.

Teprve když se do komory škvírou okna vplížil nesmělý paprsek
rodícího se rána, byl velmistr s očistou hotov a mohl pokleknout
před malým olářským. Právě večas, neboť zdáli doleho do komory
hlaholení zvonů z katedrály Notre Dame.

Velmistr klesl na klekátko a počal se modlit Otčenáš.

„*Pater noster qui es in caelis, sanctificetur nomen tuum,*“ splyvalo
mu ze rtů, ale slova modlitby brzy vysřídala vášnivá slova. „Otče,
proč jsi nás tak potrestal? Vždyť Židé ti zabili syna, tak proč jsi nás
tak potrestal za to, co jsme vzali jejich Jahvemmu? Nikdy jsme ti ne-
přestali sloužit, nikdy jsme nepřestali pracovat na tvé větší slávě. Tak
proč?“ zasténal. „Proč nás méníš v divou zvěť, v krvelačné bestie?!“

Několikrát hlavou uderil o stolec, na němž stála monstrance.
„Řikáš – já jsem *Bůh Silný a horlivý, nauštevující nepravost otců
na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kteříž nenávidí mne,*“
do velmistrova hlasu se vlouul vzdor, „ale nás navštívuješ po více
než deset pokolení. Copak ti nestačilo, že jsi nás rozprášil a spálil
na prach?! Ale to nebyl trest za naše smilnění a sodomii, ani za lás-
ku k majetku, které někteří z nás propadli ještě s větší vášní než již-
ním krásných žen. Ne, bylo to kvůli té věci, kterou našli bratři za-
kladatelé v zasypaném sklepení Templu a vynesli na Tvé světlo.“

Do hlasu modlíčho se vmsíl nenávistný tón.

„Jsi žartlivý, krutý a nemilosrdný stárec a já jsem odhail, proč
nás tak nenávidíš. Nemůžeš snést pomýšlení, že jsme vykopali sva-
tostánek starého Boha, kterého ty jsi nechal pohřbít, i když je tvo-
jí součástí. Jsi vzteky bez sebe, že jsme mu vrátili část moci na úkor
tebe, a proto nám nikdy neodpusť, i kdybychom si navěky otlou-
kali před tebou kolena a prosili tvého syna o přímluvu. Místo toho
jsi otevřel peklo a vypustil na nás jeho demony jako smečku krve-
lačných psů.“

Hugo de Beaujeu se těžkopádně postavil na nohy.

„Přijali jsme tvou výzvu,“ řekl hrdě s očima upřenýma na kruci-
fix, „a ustavili nové bratrstvo. A když jsi nás zatratil, obrátíme se
o pomoc k tomu druhému. S pomocí jeho svatostánku stvoříme

nový svět, kde tví sluhové, i ti pekelní, budou mít vylámané tesá-
ky, a z tebe zbuduje jenom princíp. Již víme, co je třeba udělat.“

Se slovem *ateh se* palcem, ukazovákem a prostředním pravé
ruky sevřenými do špičky dotkl čela, následně prsou a přitom řekl
maluth, pokračoval dotykem pravého ramena se současným vy-
slovením *ve geborrah* a křížování uzavřel dotykem levého ramene
a slovem *ve gedulah*.

Poté, uklidněn kabalistickým pokřížováním, přistoupil k malé-
mu hrubé tesanému stolků a usedl na židličku bez opěradla. Na
okrají desky z neoblovaných prken ležel stříbrný řezáček s drob-
nou schránkou z téhož kovu ve tvaru pečutního válečku pokrytého
hebrejským písmem. Přeráhl si škapulír přes hlavu a teprve pak si
z hliněného džbánu nalil vodu do skleněného poháru, jediné pře-
pychové věci v celé kobce, vybalil chléb z bílého plátna a kousek si
odlomil. Na stole ještě spočívala kniha vázaná v ošoupané černé
kůži, do níž byla na přední desce reliéfně vytištěna sigla:

.S.

.S.A.S.

Otevřel svazek a při střídmé snídani v něm pozvolna listoval. Jak
obracel pergamenové stránky s vybledlým inkoustem, objevovaly
se postupně různé rukopisy a vročení. Byla to kronika, lépe řeče-
no osobní deník všech tajných velmistřů, vedený od okamžiku,
kdy byl 18. března 1314 upálen poslední veřejný velmistr tem-
plářů Jacques de Molay. Muž za stolem hledal určité pasáže
a s uspokojením si je četl. Bylo vidět, že to dělal mnohokrát, neboť
přesně věděl, kde má hledat. Jednalo se o dosti pochmurná líčení
nočních mūr, které pronásledovaly všechny předchozí velmistry.

Opakovaně se jim zdávalo o senešalu Jeanu de Gonville, rudo-
vlasém admiráloví templářského loďstva, který na rozkaz de Mo-
laye vyplul v létě 1307 se všemi loděmi z La Rochelle. Velmistr po-
chopil, že před chamtivostí francouzského krále Filipa IV. již
templáře neuchráná a chtěl pro budoucnost alespoň zachránit tem-
plářský poklad, jenž byl uložen na lodích. Po opuštění La Rochelle
o loďstvu již nikdo nikdy neslyšel, neboť žádný z templářských
nefů naložených stříbrnými a zlatými mincemi, drahocennými

mešními nádobami, drahokamy a starobylými soškami ze slonoviny a alabastru, amulety a rituálními předměty dárných civilizací nedorazil do žádného přístavu, ani křesťanského, ani pohanského. Agenti všech evropských králů se snažili zjistit cokoliv o tomto loďstvu nedozrímých pokladů, ale bez jakéhokoli výsledku.

Jednou informací byly jenom ty noční můry jeho předchůdců. První z těch děsivých snů se zdal Michaelu de Baskerville, který se naoko kál a byl anglickým králem Eduardem ušetřen. To on ve Skotsku založil tajný templářský řád, o němž se v pozdějších stolecích začalo mluvit jako o *Bratřech Nocti*.

Jsem Jean de Gonville, velitel templářského loďstva, četl si nyní Hugo de Beauieu slova, jimiž de Baskerville před sto padesáti léty zapsal svůj sen, a prosím tě, bratře o pomoc. Mé oči nevidí, mé srdce nemůže tlouci, neboť jsem pohřben v písku, který není z našeho světa. Zakopali mě rudí ďáblové a zapčetili mi ústa, takže nemohu nic dalšího říci. Osvoď mě, bratře, neboť mnou osvoďdiš nejen ostatní, ale celý svět.

Nemohl jsem dýchat, jako by mi na hrudník ležel balvan, psal dále Michael de Baskerville, v tom přišerném snu jsem se dusil a zmocnila se mne strašlivá hrůza, že jsem pohřben zaživa. Tato nocí mi můra se opakovala každý rok vždy 13. října, na výroční den, kdy nechal Filip IV. obsadit naše temply po celé zemi. Soudím, že to byl den, kdy naše flota někde v neznámé části světa ztroskotala, nebo se propadla do podsvětí. I když jsem se snažil tu noc neusnout a bděl jsem na modlitbách, nikdy jsem se neubráníl a musel si ten strašný pocit prožít každý rok znovu. Vzhledem k okolnostem, kterým ani moji následovníci a budoucí bratři neumíknou, jsem si v závěti stanovil, že v rakvi musí být mé srdce probodnuto kulem, abych se vyhnul osudu nebohého Jeana de Gonville.

Obdobné zápisy svědčily o tom, že ani nástupci Michaela de Baskerville se neubránili témuž děsivému snu. I je každého 13. října navštěvoval v noci duch velitele ztracené templářské floty a žádal o pomoc. Jediné když toto datum padlo na úplňkovou noc, byli ušetřeni, ale jenom proto, aby prožili ještě děsivější noční můru, která byla ale skutečná až moc.

Hugo de Beauieu dolistoval až k záznamům psaným jeho rukou. I jemu se zpočátku zdával tenýž sen, i on slýchával ten zoufalý

hlas, nedostávalo se mu dechu, ocíral se v naprosté tmě a cítil tlak jednotlivých písčinych zrněk na víčkách, která se bál otevřít, neboť věděl, že písek by mu okamžitě rozedřel buby.

Avšak před pěti lety se to změnilo.

Jako vždy očekávali 13. říjen 1485 s obavami. Ale sen ho nečekaně přepadl jedné noci již v polovině září.

Konečně, konečně jsem po více než sto osmdesáti letech volný, mohu otevřít oči a má ústa jsou rozpčetěna, říkal radostně hlas Jeana de Gonville, který nikdy ve skutečnosti neslyšel. Do toho duněly pukající skály a velmistr měl pocit, že ho celým vesměrem nesou víchy.

Na rozdíl od předchozích snů, jež se odhřávaly v čiré tmě, nyní viděl. Očima svého média pozoroval písčnou pláž a za ní se zvedající duny pokryté slanomilnými travinami – přírodní scenérii, která mu připomněla rodnou jižní Francii, pobřeží kolem Marseille.

Pak ztratili vlastní osobnost a byl Jeanem de Gonville na počátku osudné plavby. Stál na zadní plošině svého vřakového netu a cítil uspokojení. Konečně bude moci uskutečnit svůj celoživotní sen. Rozkaz velmistra de Molaye, aby rychle opustil La Rochelle a s naloženými bratry založil za pomoci pokladu někde na světě novou spravedlivější říši, mu rozvázal ruce. Ještě za pobytu na Kypru začal shromažďovat informace o zemích, které měly ležet ve velkém Západním oceánu. Získal nejen zápisky sv. Brendana o plavbě na západ, ale i díla arabských kartografů, takže nyní přesně věděl, kam s loďstvem plout. Napřed zamířil k ostrovu Hy Brasil, který leží na západ od Azorských ostrovů, a odtud, až doplní vodu, popluje na ještě západněji ležící Ostrovy sv. Brendana, na onu *Terru reprobionis sanctorum* irských mnichů, kde nikdo nestrádá hladu ani únavou, kde ovce dorůstají rozměrů byků a vimné bobule mají ve velikost jablek. Zde se také nachází klášter, jehož obyvatelé nestránou, netrpí chorobami, chladem, hladem ani žízní. Žijí zde ale také ďáblové a démoni, avšak de Gonville doufal, že místní svatí mužové jim poskytnou ochranu a bratřsky jim vypomohou ve výstavbě nového společného Božho království.

Avšak vytvářel vítr ze severozápadu tlačil jeho lodi k jihu, daleko od Azor. Posádky měly strach, že se dostanou až do ohnivého pruhu u rovníku, kde jim sluneční žár napřed sežehne plachty

a pak i je samé. Také se jim malé jednostěžňové nefy na velkých vlnách špatně kormidlovaly a jejich jediná velká plachta byla náročná na obsluhu. Lodi se neustále vyčhylovaly z kurzu a de Gonville litoval, že nenesou více nižších stěžňů s větším množstvím malých plachet jako čínské džunky, o nichž psal Marco Polo. Navíc se tlakem jediného velkého stěžně do křvy otevíralo v okolí stěžňové botky pláňkovi, takže jeho muži museli neustále obsluhovat pumpy, aby udrželi lodi na hladině.

Teprve po dvou týdnech přeskočil vítr na jihovýchod a umožnil jim zamířit přímo na západ. Pluli tak další dva týdny, aniž tušili, že jejich plavbu nyní urychluje proud. Vítr slábl, vlny se vyhlazovaly a oceán se tišil. Pak přišlo bezvětrí a na vodní poušť padlo ticho. Po třech dnech zaslechli vzdálený hukot a směrem na západ se na obloze objevil pruh táhnoucí se od severu na jih. Spíše než pruh to připomínalo puklinu, která dělila nebe na dvě poloviny. V noci zářila odraženým světlem a každým dnem, každou hodinou se blížila. Současně sřil hukot, a přestože neby nehybné stály, nejen de Gonville, ale všichni jeho muži pochopili, že je vody nesoou čím dál tím rychleji k tomu hluku, pod tu puklinu na obloze.

V následující noci prožili děs z mnohem bližšího nebezpečí. Těsně před úsvitem se jedna z lodí floty stala obětí čehosi obrovského. Z ostatních lodí nic nezahlédli, jenom slyšeli šumění vody, jako když ji něco obrovského proráží, a pak zvuk, jako když hladinu bouchaly obří dýtky. K tomu se přidal vystrašený řev napadené posádky a strážní světlo, které měla loď zažehnutu, počalo blikat, jako by je něco střídavě stínilo. Pak výkřiky hrůzy přehlušil praskot lámaného stěžně a nakonec bublavé zvuky, když šla celá loď jedním rázem pod vodu. Její světlo zmizelo, jako by je sfoukl nějaký obr.

Jakmile se rozednilo, nechal de Gonville spustit lodní čun a na ostatních lodích učinili totéž. Když doveslovali na místo, kde se ještě před několika hodinami pohupovala jedna z lodí jejich loďstva, našli na hladině pár trosk - kusy ráhna s cáry plachty, úlomky rozdrčeného roubení a utržený kus paluby, za nímž se jako vlny mořské panny táhly zbytky lanoví. Člověka ale žádného, ani živého, ani mrtvého.

V hrůzné nejistotě žili až do odpoledních hodin, kdy došlo k dalšímu útoku. Nyní za bílého dne. U boku další lodi počalo moře bub-

lat a pak se z pěny vynořilo bílé, šedě mramorané tělo větší než sloni, s nimiž Hanibal přešel Alpy. Jeho konec věncila gigantická chlapadla, jež začala neobhou loď ovřít. Netvor se jakoby pokoušel vyšplhat na palubu, ale pod jeho vahou se nef začal naklánět, takže z vody se vynořila jenom hlava s obrovským žlutozeleným očima, jež plály neřízenou chtivostí po potravě.

„Kraken,“ vydechli mistr plavby, jenž stál na zadní palubě vedle de Gonvilla.

„Kraken, kraken!“ křičeli zděšeně i muži na ostatních lodích, ale nedokázali přehlušit jekot napadené posádky, neboť netvor se přichytil jenom osmi chlapady - bylo vidět, jak se sřpovítá osří spárů kolem jeho přísavek zasekávajících do planěk, až odletují třísky -, kdežto zbývajícími dvěma lovil. Musela být dlouhá nejméně padesát loktů a opatřená na konci kostěnou harpunou, neboť kraken je ladhě zvedal do větší výše, než byla stěžňová makovice, a pak je vymřšťoval směrem dolů, k palubě, nabodával jednotlivé muže a podával si je do obřích papouščích zobáků, kde konečně žalostný křik obětí dozněl. Záhy zdobily šedě křopenaté tělo stružky krve a kraken, když utišil nejzuvřívější hlady, se rozhodl s kořistí skoncovat. Znovu se snažil vysoukat z vody, dvěma chlapady se přisál ke stěžni - utržené ráhno i s plachtou padlo do vody - a začal loď převracet. Bylo vidět, jak zbývajícími chlapady obemývá její trup kolem dokola, a jak je sevřel, počal trup praskat. Z rozdrčené obřivky vyhřezávala žebra, ale naštěstí tento hrůzný obraz zkázy trval jenom chvíli, neboť loď, jako by se styděla za svoji záhnbu, rychle skryla obnažené útroby rozdrčeného trupu pod hladinou.

V podvečer zaúročil další kraken a neodvratitelné útoky těchto děsivých netvorů pokračovaly po celou noc. Posádky šlely hrůzou a někteří muži se dobrovolně vrhli do moře, se zlatými cihlami místo záteže v rukou, aby se co nejrychleji utopili. Když znovu vysvitlo slunce a zalilo svým jaseem celý oceán, mohlo oprít své paprsky jenom do pěti obřích zádí, nad nimiž z vrcholů stěžňů splývaly černobílé templátské prapore. Více lodí z templátského loďstva nezbylo.

Opět se zvedl vítr od východu a napnul velké bílé plachty s červenými křiví. Jeho příznivý směr neznamenal výhodu, ale kolem poledne naopak zpěčelil osud výpravy. Dunění vod nabylo těžko

snesitelné intenzity a kromě vln způsobených větrem se hladina počala čerit i jinak – bublala a místy se bouřila, jako by si pod hladinou mnul ruce nějaký obr.

Měli hranici ve svělosti oblohy přímo nad hlavou, když de Gonville pochopil, co je před nimi.

„Muži k lanům,“ vykřikl do dunění vod na posádku. „A ty,“ obrátil se na kormidelníka, „otoč co nejbliže k větru.“

Pak se teprve obrátil na mistra plavby.

„Signalizujte ostáním, ať okamžitě otočí zpět.“

Ačkoli na něho hleděl, mistr plavby ho nevnímal.

Konec světa, odešel de Gonville, co říkají jeho ústa, hrana, kde okeán padá do propasti pekelné.

Na ostatních lodích sice pochopili, kam je vířící proudy nesou a bez rozkazu se také stočili co nevíce k větru. Ale i kdyby jim vál přímo do zad, nedokázal by je zachránit před zkázou.

Limie, kde voda, náhle hladká jako sklo, mizela, se blížila úděsnou rychlostí. Někde za ní, z již tušené propasti, se zvedaly bílé sloupy vodních par a sluneční paprsky se v nich lámaly mnohonásobnou duhou.

De Gonville viděl rozštíklebná ústa řvoucích mužů, ale slyšel jenom ohromující dunění padajících vod. Někteří klekali na palubu a zřejmě prosili Boha o věčnou spásu.

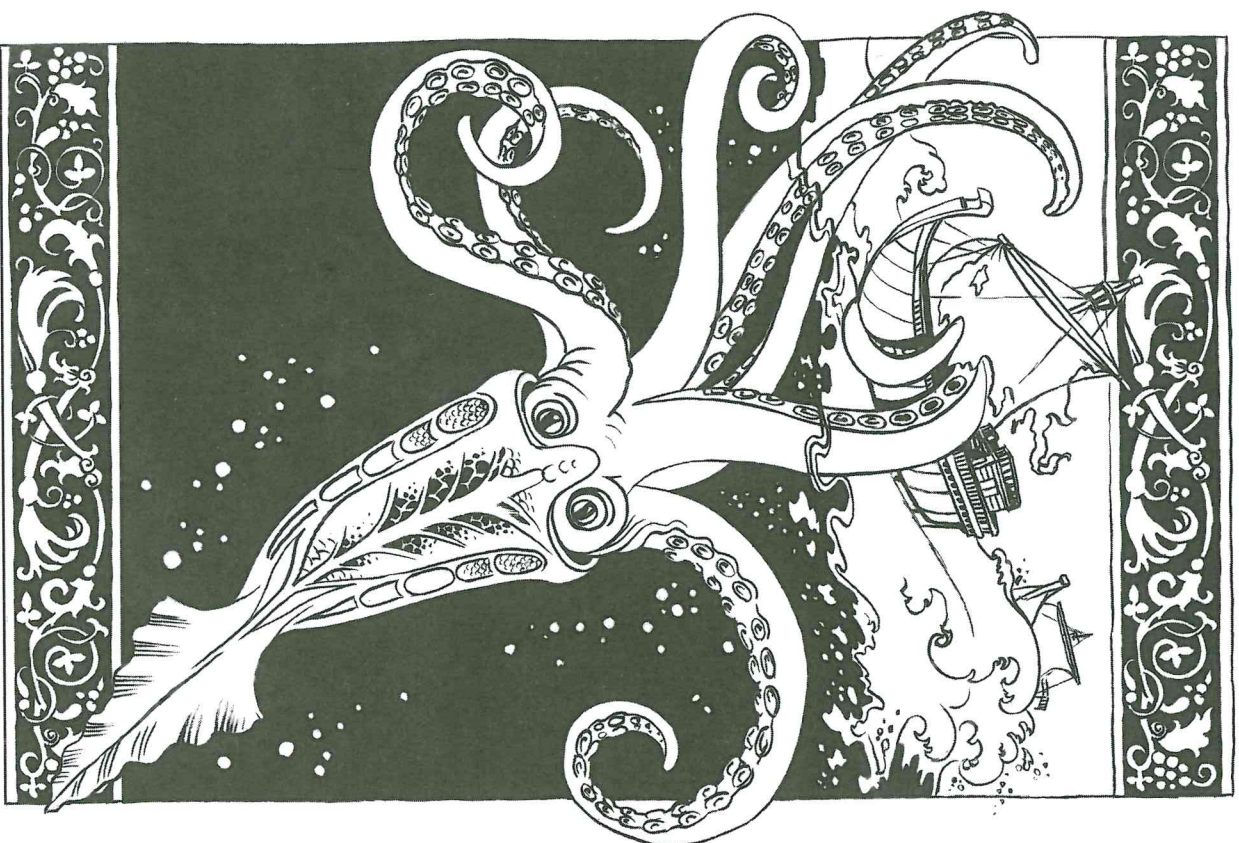
Pak zmizela za okrajem vod první loď.

Naklonila se a nad vodou se na okamžik kmitlo její obnažené, zelenými chaluhami obrostlé dno.

Rychle následovala další a pak přišel na řadu admirálský nef.

De Gonvillovi zmizela paluba pod nohama a náhle padal volným prostorem. Musel ječet hrůzou, ale nebyl si toho vědom. Ani pádu do vody, neboť ztratil vědomí.

Když přišel k sobě, ležel na trosce, v níž poznal kus pláňkovi s útlomky několika žeber. Z jednoho trčelo železné oko a od něho splyval kus lana. Poslední, co admirál jako živý vykonal, bylo, že se tímto lanem k trosce přivázal. Zemřel asi po třech dnech a jeho tělo pak týdný a týdný bloudivo po spodním oceánu. Jeho duše se ale nedokázala od těla odputat, díval se na ně jakoby z výšky a viděl šém, který měl na hrdle. Pak si ho amulet přitáhl a on znovu pobýval v mrtvém těle. Pochopil, že za to, že může nadále vnímat svět

i poté, co bylo jeho vylouhované tělo spolu s troskou vyvrženo na neznámou pevninu, věděl právě *šěmu*.

Do kůží odění muži s načervenalou pletí a dlouhými černými vlasy, kteří ho našli, museli sílu jeho amuletu vyčítati a na příkaz svého velitele, asi kouzelníka, ho zakopali hluboko do písku, na kterém hodinu tančili, aby ho co nejdůkladněji udusali.

Mnohá desetiletí se prostřednictvím „malé smrti“ pokoušel spojit s bratry z dalších pokolení, kteří také nosili *šěm*, ale dokázal se jenom ohlásit, neboť rudý kouzelník mu zapečetil ústa ještě něčím jiným než jenom třemi stopami písku.

Jenže během let se oceán z nepřítelů stal přítelem. Útoky jeho vln nutily dunu ustupovat, a tak přišel čas, kdy po jednom odlivu zase spatřil hvězdy. Po obličeji se mu obnažilo i temeno, pak celá hlava a posléze i ramena. Přesto musel mlčet, jeho ústa byla stále zamknuta, a přitom toho tolik pochopil. Vždyť už byl spíše *šěmem* než člověkem a rozuměl mu tak jako nikdo z živých...

V tomto okamžiku *mě duch propustil ze své moci*, čel si Hugo de Beaujeu záznam, který vlasnoručně pořídil před pěti lety, a *mohl jsem sen vnímat sám za sebe. Proto jsem mohl vidět, jak se na písku, který odhalil odlin, objevil jeden z místních rudých dáblů a zamířil k tělu administráta de Gonville. Viděl jsem, jak mu strhl šěm a v tom okamžiku jsem zase slyšel pukání skal, neboť sen se vrátil na počátek. A v tom zlomku vteřiny, kdy se šěm rozpadal, ale jeho obsah ještě nebyl zničen, a než duše mého nebohého bratra odlétla z tohoto světa na věky, mi vyjevila své velké tajemství – za co jsme trestáni a jak naše fátum zlomit...*

Hugo de Beaujeu zaklapl knihu a zahleděl se na obraz zakladatele řádu.

„Při tvé památce, Hugo z Paynsu, přísahám, že zbavím své bratry dědičného utřpení a všechny lidi strachu,“ šeptal velmistř.

Znal největší tajemství světa a nyní, po pěti letech příprav, byl čas, aby je použil. Ten Janovan bude rytířem, kterého vyšle jako Božího bojovníka do šraňků. Jestli Toscanelli mluví pravdu, lakota ho zastepí natolik, že nepochopí, o co vlastně jde.

Jeho bojovník ale potěbuje válečného oře a dobrou zbroj. Věděl, kde mu obé opatří.

Až nastane čas, za rok, za dva nebo dříve, bude muset odjet do Andalusie, kde spojená aragonsko-kastilská vojska konečně tlačí Maury do moře.

III.

„Co vás sem přivádí, monsieur Hugo?“ Luis de Santangel, *escribano de ración* aragonského krále Ferdinandá, se široce usmíval vsříc nāvštěvníkovi. „Bankéři obvykle pole válečná nenavštěvují.“

Aragonský ministr zásobování ustoupil do hloubi přepychového stanu s hedvábním vyšívanými vnitřními zástěnami.

„Prosím, jen vstupte, jste vždy vítaný host,“ před Hugem de Beaujeu se obrádně klaněl snědý muž v nejlepších letech a s chytřým pohledem. Jeho oděv, prostý černý šat, vyhlížel na první pohled skromně, pokud by si pozorovatel neuvědomil, že kožešina, která lemovala límec, je vzácná sobolína z daleké Moskovie.

„Máte to tu hezké, monsieur Luis,“ poznamenal Hugo de Beaujeu, když ho hostitel posadil na skládací křesílko k taktéž skládacímu stolu.

Zatímco si sedal, Luis de Santangel luskl prsty, a když se objevil asi osmiletý černoušek v pestré livreji s veselou červenou šerpuu, poručil mu, aby přinesl víno – to maderiské.

Hugo de Beaujeu si poněkud odsunul židli, aby se mohl natočit zády k železnému koši, v němž řevavěla dubová polena. V obléhacím táboře Santa Fé pod hradbami Granady nebylo v prosinci roku 1491 příliš teplo.

„A to se říká – slunná Andalusie,“ zasmál se don Luis, když postrčehl, jak si host poposedl. „Brzy bude konec s nepohodlím. Granada za pár týdnů padne,“ jeho francouzšтина byla dokonálá, „dovezli jsme si tu nejmodernější artilerii. A kulí a prachu máme dost.“ Jako na potvrzení jeho slov zaburácelo nedaleko dělo. A pak druhé, třetí...

Zástěny se třepotaly a de Beaujeu měl pocit, že se snad chvěje i země.

„Janovští ohněstřijci, nejlepší na světě,“ pochlubil se don Luis. „Teď bude dvě hodiny pokoj, než znovu nabijí.“

„Máte v táboře i jiného Janovana,“ opáčil de Beaujeu a zkoumavě se na svůj protějšek zahleděl.

„Á, odtud vítr vane,“ usmál se *escribano*. „Zřejmě máte na mysli muže, který se nechá říkat Kryštof Kolumbus a již několik let otravuje královský pár svým projektem plavby na západ? Nu, ten v táboře již není, všera odjel.“

„Cože?“ vyrazil udiveně de Beaujeu.

„Dorazil do tábora před třemi nedělemi a požádal královnu Isabelu o audienci. Opět jí předložil ten svůj plán a královna jej přímo tadý postoupila komisi, v níž jsem měl čest také zasedat. Zamítli jsme to. Vy přece víte, že pro každého vzdělaného člověka je ta jeho myšlenka doplout do Asie západní cestou nesmysl. Zeměkoule má mnohem větší průměr, než se ten bloud domnívá. Podle výpočtů univerzitních mistrů ze Salamanky byste potřeboval tři roky, abyste tam doplul, a žádná loď nemá takovou nosnost, aby unesla potřebné množství vody a potravin. A pokud byste přesto doplul k antipodům, jak byste se vrátil zpět? Nedostí na tom, jeho finanční požadavky byly přímo nestrýdaté. Chcěl, aby ho královští manželé jmenovali admirálem všech objevených moří a místokrálem všech nalezených zemí. Vždyť tím by zastínil i majestát obou Nejkatolictějších Velikentev. Co si vůbec o sobě...“

„Nevíte, kam odjel?“ vpadl mu de Beaujeu do řeči.

Luis de Santangel nad tou nezdvořilostí povytráhl obočí.

„Říká se, že do Francie. Zřejmě chce svůj projekt předložit vašemu králi Karlovi.“

„Měl byste ho zastavit. Okamžitě za ním vyslat jízdního posla, ať ho přivede zpět.“

Královský *escribano* povytráhl obočí ještě výše.

„Nerozumím vám, monsieur,“ odtušil chladně.

„Nemáme čas, takže nebudu chodit kolem horké kaše,“ řekl chvatně de Beaujeu a v rozčlenění uchopil škapulíř, který mu visel kolem krku. „Známe se již dlouho, udělali jsme spolu dost obchodů výhodných pro obě strany, abychom mohli mluvit bez okolků. Víím, že váš otec byl jako Žid upálen při autodatě v Zaragoza a vy jste přijal křesťanství, abyste si zachránil život a uchránil majetek vašeho bankovního domu. Ale věc Židů je vám stále drahá, a proto byste měl mít starosti. Víím z dobrých pramenů, a vy to určitě

víte také, že Isabela a Ferdinand učinili svatý slib – že pokud vyžene Maury ze země, vyženu i Židy, vrahy Kristovy. Předím jim ale zabaví majetek, a tím si zaplatí maurskou válku. A Španělsko není jediné, odkud jsou Židé vyháněni a kde jsou permanentně okrádáni. Takže se prám, nelákalo by vás financovat výpravu, která by objevila novou domovinu pro vaše plemeno? Nebyl by to čín, který by i před očima Hospodina ospravedlnil vaše odpadlictví? Nestal byste se novým Mojžíšem, který by znovu vyvedl lid izraelský z otroctví? Nebyl byste jako královna Ester, která osvobodila Židy z područí nepřátel? A stálo by vás to pakatel – pár lodí. Jestli necháte Kolumba odjet, tuto šanci ztratíte.“

Luis de Santangel dlouho mlčel a přitom hleděl na škapulíř, se kterým si de Beaujeu nepřestal pohrávat. Takto chladného bankéře z Paříže neznal.

„Od každého druhého bych takový návrh pokládal za provokaci,“ řekl konečně *escribano*, „ale vás vyslechnu. Vy předpokládáte, že...“

„Ano,“ skočil mu do řeči tajný velmistř *Bratrů Nocí*, „za oceánem musí existovat neznámá pevnina, mnohem bližší než Asie. Již Římané tušili její existenci, vzpomente si na verše ze Senekovy *Medey*, a jsou i věrohodnější důkazy. Hlášení norských a islandských biskupů ve vatikánském archivu uvádějí, že Islandané založili osady nejen v Grónsku, ale usadili se také v neznámé zemi na západě, které říkali Vinland.“

„Tohle všechno Kolumbus ví?“ podíval se don Luis. „Proč to neuvědi před naší komisí? To by změnilo celý pohled na věci!“

„Myslím, že měl dva důvody, aby mlčel. Jednak by musel vysvětlit, jak se k těm přísně hlídáným dokumentům dostal, což by hlavně zajímalo Svaté officium, neboť tyto údaje popírají učení svatého Augustina, jednak by prozradil, že se chce zmocnit celého kontinentu nejen pro sebe, ale dědičně i pro své potomky. Má šanci založit dynastii, která bude mocnější než všichni evropská králové dohromady, a proto operuje mylnou představou o velikosti světa podle Ptolemaia, Behaima a Toscanellihů.“

Escribano se zamyslel.

„Říká se,“ promluvil za chvilku, „že Kolumbus je židovského původu. Možná ano, možná ne, ale především je to fanatický katolík

a neřízený hrabivec. Nezdá se vám, že s takovým vládcem by se Židé dostali z deště jenom pod okap?“

„Nemyslím,“ opáčil de Beaujeu, který si přestal hrát se škapulířem. „Právě chamtivost toho Janovana brzo zničí. Chybí mu ten správný duch, aby dokázal vybudovat novou říši, a vaši lidé budou mít v novém světě volnou ruku. A nejen oni, všichni svobodomyšní lidé tam získají prostor, aby si žili po svém, bez králů a inkvizice.“

„Jaký zájem na tom máte vy, monsieur Hugo?“ optal se opatrně de Santangel.

„Čistě obchodní, *mon ami*,“ odpověděl de Beaujeu s úšklebkem, „čistě obchodní. Financování dalších námořních výprav a obchodu, který se rozvine, nepochybně přinese pohádkový zisk každému, kdo u toho bude.“

„Proč do toho nejdete sám? Proč nechcete, aby Kolumbus dojel do Paříže, kde byste králi Karlovi nabídl financování jeho výpravu vy sám? Nebylo by to pro vaše záměry jednodušší?“

Velmistr se natáhl po číši s vínem a pomalu upil, aby získal čas. Předvídal tuto námitku, ale v odpovědi musel vážít každé slovo, aby neprozradil pravý důvod.

„Jsem soukromník,“ konečně promluvil, „a nemám u francouzského dvora žádnou významnou funkci jako vy u aragonského. Nemám v Karlovi takovou záštitu jako vy ve Ferdinandovi. Váš král uhájí i před inkvizicí, ale já si nemohu dovořit přitáhnout na sebe pozornost podporou projektu, který by francouzské církevní kruhy sledovaly s nelibostí. Příliš bych si koledoval. Tady si Kolumbův projekt naopak přízeň církevních kruhů získal. Pokud vím,“ pohledl zkoumavě na *escribana*, „Juan Pérez, opat kláštera v Rábídě a královnin zpovědník, Kolumba podporuje a pomáhá mu. To by ve Francii zůstalo na mě a upoutalo nezávadící pozornost na mou osobu.“

Nyní se nahnul pro pohár Luis de Santangel.

„Myslím, že chápu,“ řekl poté, co upil.

„Jenže je tady ještě jedna věc,“ připojil po menší odmlce. „Podle vašeho škapulíře, který by se otcům Svatého officia už vůbec nelíbil, bych odhadoval, že jste obeznámen s vírou mých otců. Takže víte, že Židé mohou mít vlast jenom tam, kde se nachází Aron

Habrit. Ta je ale pohřbená někde v Palestině, a proto musíme hledat svůj domov tam. Tam, kde jsme domov už jednou měli. Nikoli někde za Západním oceánem.“

Aniž by se rozmyslel, vyzáběl muž s propadlými tvářemi nad střelně prokvetlým plnovousem, který více než co jiného připomínal rabblho, si přetáhl přes hlavu střelný řetěz se škapulířem a podal ho svému hostiteli.

„Přečtěte si, co je na tom pouzdru napsáno, a pak mi, prosím, škapulíř vrate.“

Don Luis vzal pouzderko opatrně do ruky a při čtení s ním pozvolna otáčel. Tvářil se stále užasleji, a když dočel, upustil škapulíř zděšeně na stůl, až to cinklo.

S bázní hleděl na Huga de Beaujeu.

„Nyní mi určitě uvěříte, když vám slíbím, že Aron *Habrit* bude před vyplutím na palubě jedné z Kolumbových lodí“ a *připravená konat v souladu s naším přáním*, dodal v duchu. „Vy pak musíte propašovat do posádky svého člověka, který se postará o ostatní.“

„Dejž Bůh,“ řekl zbožně *escribano* a nemyslel tím toho křesťanského.

„Já bych měl také přání,“ reagoval Hugo de Beaujeu. „Snad budete mít tolik vlivu a dokážete prosadit, aby Kolumbovy lodi nesly bílé plachty s velkými červenými kříži.“

Luis de Santangel překvapně vzhledl.

„Bílé plachty s červenými kříži?“ udiveně zopakoval.

Pak se mu náhle blesklo v očích poznáním.

„Myslím, že teď už všemu rozumím,“ řekl s úsměvem.

Všemu *ne*, pomyslel si velmistr, *to bys se mnou tak klidně nese-děl u jednoho stolu*.

„Asi byste také uvíral, kdyby vlajková loď nesla název Bohordíčky,“ připojil ještě usmívající se *escribano*.

Zřejmě narážel na to, že Panna Maria byla patronkou templářů, a de Beaujeu se rozhodl, že mu poručení z toho, jak uhádl, koho vlastně zastupuje, ponechá.

„To by bylo víc, než věc jsem doufal,“ odpověděl taktéž s úsměvem.

Zapřen za trnož pevně sroubeného stolků přibitého k palubním plankám si Kryštof Kolumbus listoval lodním deníkem. Tím pravy, nikoli falešným, který ukazoval svým kapitánům a lodivodům. Předě dveřmi do malé kajuty pod záďovou palubou admirálské karaky *Santa Maria*, jež se rymsky kolébala na dlouhých oceánských vlnách, hlídal tlumočnick Luis de Torres, kterého mu doporučil králův *escribano de ración* Luis de Santangel. Byl to také pokřtěný Žid, ale admirál vycítil, že je to jediný muž z posádek všech tří lodí, který kromě něho má upřímný zájem, aby výprava uspěla.

Z Palosu vypluli 3. srpna 1492 a za šest dní byli na Kanárských ostrovech, přestože se na *Pinté* dvakrát zlomilo kormidlo. Horší bylo, že u ostrova Gran Canaria se v trupu této karavely objevila trhlina, takže museli spravovat a na neznámé vody vypluli až 6. září. Z lodních deníků portugalských mořeplavců věděl, že zde trvale vanou silné severovýchodní větry, které ho rychle poženou přes oceán přímo na západ v tom nejvýhodnějším zadobocním kurzu se všemi plachtami v plném tahu. Nechápal, proč mu Santangelova intendantura vydala bílé plachty z vyběleného lnu, když se dalo čekat, že se v silném větru rychleji opotřebují než běžné plachty, impregnované do žlutohněda. Řekli mu, že bílé plachty s červenými kříži mu zaručí Boží ochranu, ale nevyvrátili jeho pochyby. Vždyť také kombinaci nosili bezbožní templáři, kteří propadli Dáblu.

Navýsost příznivý vytrvalý vítr z východních kvadrantů se pak paradoxně stal příčinou prvních potůží. I ta nejlepší karavela musí při křižování proti větru urazit trojnásobnou dráhu, aby se vrátila do místa, z něhož se s větrem v zádech spustila. To znamenalo, jestliže jim tento vítr vydrží po celých 5 000 leguá, než dorazí k pevnině na opačné straně oceánu – a on nepochyboval, že vydrží –, že zpáteční cesta naroste na obilných 15 000 leguá a při průměrném výkonu 40 leguá za den si vyžádá 375 dní. Rok a deset dní neustálého probíjení se proti větru a mohutným vlnám. To nevydává žádná loď, žádné plachty, ani žádná posádka, i kdyby její loď dokázala pobrat dostatečné zásoby vody a jídla. Ačkoli posádky jeho lodí tvořila sebranka z celého Španělska, bylo mezi těmi chlapy dost

zkušených námořníků, aby si dokázali spočítat to co on. Ani nemluvě o bratřech Pinzonech, kapitánech *Niñi* a *Pinty*. Proto již tři dny po opuštění Kanárských ostrovů začal uploutou vzdálenost v oficiálním deníku falšovat a skutečné údaje si zapisovat do druhého, tajného deníku. Kupříkladu 10. září 1492, nalistoval si toto datum, si zapsal, že za 24 hodin urazili 60 leguá, ale započítal jenom 48 leguá, aby lidé *nedostali strach*.

Pak se objevily další potíže.

Obrátili na datum 16. září. Toho dne začali na všech třech lodích pozorovat *možství trsů svěže zelené trávy, která podle vzhledu byla teprve nedávno vytrhána ze země*. Jeho muže to poděsilo, ale ještě větší strach jim nahnal moře. Ačkoli vítr ustal, nepřestávala se hladina čerit a z hloubi k ní vystupovaly počemné bubliny a na povrchu bezlesně pukaly, jako by na dně oddechovala celá smečka spících obrů. Nedostí na tom, v noci všechny vzbudil pokřik hlídky.

„Hoří, loď hoří, admirále!“ vykřikl muž u kormidelní páky, když kolem něho vybíhal ze své kajuty.

A opravdu, z dřevěného roštu, který před hlavním stěžněm překrýval jícen nákladového prostoru, vystupoval dým. Vlastně bílá pára, která ve svitu Luny stříbřitě opalizovala.

„Vystupuje to z té těžké bedny, admirále,“ oznámil mu lodní mistr. „Ale žádné plameny jsem neviděl,“ uklidňoval ho.

Přesto se tvářil nejistě, jako by nevěděl, jestli má mít radost, že loď zřejmě nehoří, nebo se ještě více bát neznámého jevu.

„Co to je za bednu?“ vybafl na *escribana de toda armada* Rodriga de Escoveda, který měl na starosti soupis nákladu, ale odpověděl mu tlumočnick Luis de Torres.

„Obsahuje dary pro vládcu Cipanga, done Cristobale, které vybrali *escribano de ración* Luis de Santangel a královský pokladník Gabriel Sanchez.“

Rozčíli se, že o tom nic neví, a nařídili, aby tu dýmající bednu hodili přes palubu. Věděl, co taková věc dokáže udělat s pověřivostí námořníků.

Jenže to nešlo. Bedna, spítá hřeby z dráhého železa, nešla zvednout, jako kdyby vážila jako celý svět. Zavěsili ji na kladkostroj na hlavním stěhu a rozružený admirál nahnal k jeho tažnému lanu každou ruku na palubě. Když muži zabrali, stěh se pronesl a začal

ohýbat praskající stěžen. Naštěstí se dříve přerhlo lano kladkostroje. Napadlo ho, že nařídí *carpiniterovi*, aby bednu rozsekal sekou, ale něco ho varovalo. Aniž věděl proč, nabyl přesvědčení, že sekera by od bedny bezmocně odskakovala, a pak by se jeho muži zbláznili strachem. Druhého dne přestala bedna dýmat, ale i tak byla posádka skálopevně přesvědčená, že výprava je očarována.

Tím podivným mořem, bez příčiny kypícím a plným zelených travin, jež držely na hladině vzduchem napplněné bobule podobné vinným hroznům, plula flota tři týdny. Všechny tyto jevy vystrasily posádky natolik, že ho ta chátrá donutila, aby změnil směr – musel uhnout z čisté západního kurzu na západojihozápad.

Kolumbus dolistoval až k datu 11. října 1492, jež bylo poslední, a zaklapl deník.

Podle příznaků – ptáků, kteří přelétávali nad loděmi, a kusů dřev, jež mřijeli – jsou již blízko pevniny. Během několika dnů, snad už zítřka, se rozhodne, zda vsadil na správného koně a stane se nejmocnějším mužem planety a jeho potomci nejmocnější dynastií historie. Bude muset ale svůj nález tajit i před vlastními posádkami, nikdy nesmí připustit, že objevili nový svět, který podle královské smlouvy patří jenom a jenom jemu a jeho dětem. Bude stále tvrdit, že doplul do Cipanga, a pokud se objeví další souš, musí ji vydávat za Kathaj. Musí získat čas, aby mohl upevnit svou vládu, než se prozradí, jak se věci ve skutečnosti mají.

Vyšel na palubu, aby se nadýchal čerstvého vzduchu a zkontroloval polohu karavel. Již se smívalo, ale přesto rozeznal jejich belostné plachty asi půl leguy před *Santou Mariou*.

Stál na zadní palubě a nevíšmal si kradmých pohledů, které po něm vrhali muži hlídky. Všichni věděli, že se blíží k souši, již, jak byli přesvědčeni, vyčaroval ze dna moře.

Vzpomněl si na Toscanelliho.

Často na něho v posledních dnech myslel. Byl to on, kdo mu vnikl nápad na tuto expedici a vlastně mu poskytl klíč, jak zatáhnout skutečné záměry. Nikdy se toho florentského učence nezeptal, zda si někdy uvědomil zásadní chybu svého plánu, nebo zda to byla jenom lest, aby z portugalského krále, jemuž napřed poslal svůj návrh a mapku navrhované trasy, vylákal loďstvo pro plavbu do nového světa. V těch letech, kdy o výpravě jenom snili, měl neod-

bytný pocit, že Toscanellimu někdo radí a dokonce pomáhá. Jeho podezření obzvláště zesílilo, když mu učenec poskytl k prostudování dokumenty, které nesly signaturu tajné vatikánské knihovny a nepochybně i stopy krve. Florentský učenec se sám k nim nemohl dostat a pro jejich projekt byly klíčové. Z popisů plaveb, které obsahovaly, vyplývalo, že v severnějších částech Západního oceánu vanou západní větry, které každou loď spolehlivě zanesou zpět do Evropy. Z úradku Božlho tak existoval v oceánu koloběh větrů, jenž umožňoval plavbu oběma směry, a proto neměl z návratu strach. Dokumenty také napovídaly, že ve vzdálenosti 5 000 leguí přece jen nějaká pevnina leží, i když to určitě není Kathaj. Obě tato tajemství si pečlivě střežil a nevyrukoval s nimi před žádnou komisí. Chtěl všechno, nebo nic, hrál vabank, neboť již jako chudý chlapec, když se učil v Janově tkalcem, se skálopevně rozhodl, že bude slavný a bohatý.

Nejslavnější a nejbohatší na světě.

Toscanelli mu ale už na žádné otázky neodpoví.

Florentský učenec zemřel před čtyřmi roky, nalezli ho s rozsápaným hrdlem, jako by ho napadli vlci nebo vzteklý pes. Zřejmě mu chtěl napsat; notář našel v jeho bytě složený list papíru určený do Kolumbových rukou. Dostal se k němu až po půl roce, a když ho rozložil, byl prázdňý. Jenom v záhlaví se skvěla sigla

.S.

.S.A.S.

Když Isabela a Ferdinand schválili jeho výpravu, začal se jí popisovat, neboť to znamení pochopil jako Toscanelliho vzkaz, aby se odevzdal do ochrany Ježíše Krista, svatého, svatého, nejvyššího, svatého.

Zatím se zcela setmělo a z temnot vyvstaly zvuky noci – šumění oceánu rozrāženého lodní přídí, skřípot kladek a ráhen, tlumený hukot větru v plachtách. Rozhodl se jít spát, měl předtuchu, že zítřka bude rušný den.

* * *

Dvě hodiny po půlnoci ho probudily dělové výstřely. Když vyběhl na palubu, byla tam již celá posádka.

„To vystřelila *Pinta*, admirále,“ hlásil mu mistr plavby Juan de la Cosa. „Spolu s *Niňou* svinuly plachty a čekají na nás.“

Když připluli na doslech, zazněl z *Pinty* hlas jejího kapitána Martina Pinzóna.

„Můj námořník Rodrigo de Triana spatřil ze stěžně zemi, admirále.“

Ze všech lodí znel jásot a někteří muži děkovali Bohu. Poté svínila plachty i *Santa Maria*, aby flota počkala v hlubokých bezpečných vodách na svítání.

Vycházející slunce skutečně ozářilo zemi – nevelký plochý ostrov se svěže zelenými stromy, na němž se o den později Kolumbus vylodil s oběma Pinzóny, Rodrigem Sánchezem de Segovia jako kontrolorem Koruny a notářem Rodrigem de Escovedem. Podle královské smlouvy byl nyní skutečným admirálem moře-oceánu a místokrálem a v této funkci vztyčil na břehu kasnískou korouhev a nechal pořídit o převzetí ostrova notářský zápis.

Zahy narazili na domorodce.

Chodili zcela nazí, tak jak vyšli z lána matřina, a to i ženy ... Vlasty měli hrubě skoro jako koňské žíně a krátké ... jenom malou část jejich sčesávají dozadu ... Pleť mají jako na Kanárských ostrovech, ani černou ani bílou ... Nemí u nich vůbec železa ..., zapsal si do deníku, když odrazili od břehů San Salvadoru, jak ostrov nazval, aby pokračovali ve zkoumání.

Byl do hloubi duše zklamán a musel to tajit před posádkou. Tohle přece nebyl žádný nový svět, žádný nový kontinent, v jehož existenci doutal a na němž by mohl založit novou říši. A jeho zklamání se stále prohlubovalo, přestože se před příděmi lodí postupně objevovaly další a další ostrovy. Moře mezi nimi již nebylo temně modré, ale zelené, a olovnice prozradila, že je velmi mělké, nemělo větší hloubku než pět sáhů. Tam, kde oceánské hlubiny přecházely v tuto obrovskou mělčinu, vystřelovala voda do výše zpěněnými gejzíry a strmými vodními valy. Ostrovy tedy byly vrcholky zatopené pevniny, snad ostrova Hy Brazil nebo Ostrova Sedmi měst, a domorodci civilizace upadlymi potomky původního vyspělého obyvatelstva. Znamenalo to další ponurý důkaz, že západ-

ní kontinent je jenom bájí a že sv. Brendan měl pravdu se začarovanými ostrovy, které se dokážou ponořit. Dál na západ se nepochybně táhnou jenom nedozírné vodní pláně, 10 000 leguů pustiny, kterou nepřekonatá žádná loď. Nemělo cenu dále směřovat na západ a loďstvo se stočilo na jih.

Ačkoli na ostrovech, které pak objevili, naši mnoho podivných a neznámých rostlin, žádná z nich neměla hospodářský význam. Nežily zde ani žádné ovce nebo kozy či jiná hospodářská zvířata a situaci ještě zhoršovalo, že nenalezl ani žádné zlato, jak svým královským patronům nasliboval.

Na nejjihnějším z ostrovů, vlastně vrcholků zaplavené pevniny, mu domorodci prozradili, že ještě dále na jihu leží velká země, které se říká Kuba. V zoufalství k ní 23. října 1492 zamířil, rozhodnut, že ji bude vydávat za Cipango. Dne 28. října pak flota zakotvila v ústí hluboké řeky. Břehy věnčily palmy a všude kypěl život. Avšak osady domorodců byly ubohé, byť o něco civilizovanější než na předchozích ostrovech. Poté lodí postupovaly pomalu na severozápad podél východního pobřeží Kuby a Kolumbus na jednom místě vyslal do vnitrozemí tlumočnicka Luise de Torres ještě s jedním mužem, aby vyhledali domorodého krále. Ačkoli poslove nalezli osady s velkými domy obklopenými obdélanými poli s kulturními plodinami, z nichž rozeznali jenom bavlnk, mělo to daleko k rafinované kultuře Kathaje, jak ji vyklíčil Marco Polo.

Proto admirálovi připadlo bezúčelné plout dále na severozápad a poté, co nařídil provést nezbytnou opravu lodí, zamířil podél pobřeží zpět na jihovýchod. Tvrdil posádce, že se náhodou dostali do nejubožejší kathajské provincie a že nový kurz je zavede k bohatému ostrovu Cipango, který leží na východ od kathajského pobřeží.

Dne 21. listopadu se svévolně odpojila *Pinta* a admirál se domníval, že nejstarší z bratrů Pinzónů, který karavelu velel, to udělal z chtivosti, aby se jako první dostal k nalezištem zlatá, o nichž se zmínili domorodci. Jenom v doprovodu *Niňi* doplula *Santa Maria* k jižnímu výběžku Kuby a zamířila k další velké zemi na jihu, které kubbáňští indiáni říkali Bohío, ale místní lidé Haití. Byli oddobeni zlatem a posunky naznačovali, že na jižnější ležících ostrůvcích jsou zlatá celé haldy. Posádek obou lodí se zmocnila zlatá horečka a ani admirál nebyl imunní. Začal dokonce pochybovat o svém původním názoru.

Neměl nakonec Toscanelli pravdu, není zeměkoule menší, než si mnozí myslí, a nedoplnul opravdu do katarských vod?

Necht Pán náš ve svém milosrdenství řídí moje kroky, abych našel to zlato, to jest zlaté ložisko...,“ zapsal si do deníku v předvečer Božho narození.

Příští ráno se po dlouhé době probudil s dobrou náladou. Také posádka se cítila slavnostně, muži se při bohoslužbě kajicně bili v prsa, ale každý z nich se již viděl jako boháč. Nicméně vítr přes den zeslábl a navečer 25. prosince 1492 se obě lodi stále ploužily kolem pobřeží Haiti. V předchozích dvou dnech Kolumbus vyslal čluny, aby prozkoumaly trasu, která před nimi ležela. Čluny zjistily, že do vzdálenosti 3 leguů je pobřeží bezpečné, neboť jejich posádky nenašly žádné měčiny ani útesy.

Admirál se cítil unaven a asi hodinu před půlnocí uleh. Vítr téměř ustal, moře se uklidnilo a *Santa Maria* se přestala zmitat. Kdo mohl, následoval admirálova příkladu, aby využil klidu lodi k důkladnému odpočinku.

Asi po hodině se Kolumbus nečekaně probudil s bolestí hlavy. Všude panovalo ticho. Nebylo slyšet žádný šumot rozražené vody, ani kladky netrkaly o sebe a neskrípěla ráhna. Když vyšel na palubu, měl pocit, že zůstal na lodi sám. Nikdo z hlídky nebyl na svém místě a o kormidelní páku se ospale opíral nejmladší z plavčíků, asi desetiletý hoch.

Admirál s ním rozhněvaně zatřásl.

„Kde jsou všichni?“ zeptal se nakvašeně.

„Šli spát a mně kormidelník nakázal držet kormidlo, pane,“ odpověděl ustrašeně chlapec a skrčil se před očekávanou ránou.

Jenže admirál nechal ruku klesnout, neboť jeho pozornost upoutala mihotavá záře, jež vycházela nákladovým jícnem z podpalubí.

Proboha, snad loď nehoří?! polekal se.

Zamířil ke schůdkům do podpalubí, minul spící muže, kteří leželi u hlavního stěžně, a počal po schůdkách sestupovat.

Necítil žádný kouř a to ho uklidnilo. Místo toho zaslechl podivné zvuky, napůl zpěravé, napůl mumlavé. Opatrně se protahoval mezi bednami a soudky s vodou směrem k záři. Teď již viděl, že ji vydává jedna z lodních luceren a že ozářuje jeho tlumočnicka. Luis de Torres klečel před tou záhadnou bednou, která obsahovala dary

pro vládcu Cipanga. Nyní měla stržené víko a v chabém světle lojové lucerny se stěží dal rozeznat její obsah. Zřejmě skrývala nějakou kovanou truhlici, z níž bylo vidět jenom matně černé, jakoby sazemi pomazané víko, po obvodu lemované složitým krajkovým.

Admirál si uvědomil, že se Luis de Torres modlí. Několik ale ke křesťanskému Bohu, ale k zavrženému bohu židovskému. Muž, kterému tolik věřil, měl čelo a paže dokonce ovínuty modlitebními řemínky *tefлін*.

„Ty Kristův vrah... ty kacířský zmetku,“ admirál se zalykal vztekem, až se mu nedostávalo slov, „...jak můžeš... na mé lodi?!“

Tlumočnick k němu obrátil hlavu a nezdál se nijak zaskočen.

„Právě že na vaší lodi, done Cristobale,“ opáčil klidně, „kdyby nebylo *Aron Habrit* a *Tvůrcovy* přítomnosti v ní, byli bychom již všichni mrtví a žralci by nás ryby.“

„Co to meleš?“

„Vzpomínáte si na ten den, kdy se v moři objevily zelené trávy a z této bedny se začalo kouřit? Kdybychom ji neměli na palubě, všechny naše lodi by se tehdy zřítily z gigantického vodopádu, který označuje konec světa. Označoval,“ opravil se, „protože teď už svět konec nemá, Elohim jej odstranil,“ dodal Luis de Torres s nadšením a posvátnou úctou.

Význam tlumočnickových slov jenom pomalu pronikal do admirálovy mysli.

„Co to tadý meleš?“ dokázal jenom zopakovat, i když klidnějším hlasem.

„Tohle je opravdu *Aron Habrit*, admirále,“ snažil se de Torres podpořit svá slova pádnějším argumentem. Předklonil se a rukou otřel na jednom místě krajkový na víku truhlice.

Na místě, kde se ozdobného lemu dotknul, se objevila lesklá, zlatá šmouha.

Takhle se mohlo třpytit jenom zlato.

Udělej také truhlu z dříví setím, půl třetího lokte bude dlouhost její, půl druhého lokte šířokost její, půl druhého také lokte vysokost její.

A obložíš ji zlatem čistým, vnitř i zevnitř obložíš ji; a uděleáš nad ní vůkol korunu zlatou.

Slijíš taky čtyři keruby zlaté, kteréž přiděláš ke čtyřem úhlům jejím...

Kolumbus si náhle vybavil slova Exodu, 2. knihy Mojžíšovy, a ohromeně zíral na truhlu. I kdyby to nebyla Archa úmluvy, v níž podle Starého zákona přebývá Hospodin, nepochybně byla ze zlata. Bezděčně přistoupil k bedně a těž se dotkl povrchu truhlice, jež v ní spočívala. I po jeho dotyku zůstala zlatá šmouha.

„Pořeli jsme ji koptem, aby nevábila svým leskem nechtěné oči, kdyby se přece jenom nějaký námořník chtěl podívat dovnitř,“ poznamenal tlumočnick věčně.

Kolumbus se předklonil, aby nadzvedl víko truhlice.

„Nedělejte to,“ vykřikl Luis de Torres, „žádné nepovolání oči nesmí spáříti, co je uvnitř.“

Admirál nedbal a víko nadzvedl.

Z truhlice se s výtím vyřítl proud vzduchu, udeřil do něho silou uragánu a srazil ho mezi bečky s vodou až na dnová prkna nákladového prostoru.

Cítil, jak se celá loď zatřásla.

Lampa zhasla.

„Neměl jste to dělat, admirále,“ zazněl ze tmy tlumočnickův hlas. „Objevil jste totiž opravdu nový svět, o němž jste snil, ale nikdy do něj nevstoupíte. Postihne vás Mojžíšův tresť. Ačkoli jste našel cestu, právě jste si do zaslíbené země uzavřel vstup.“

Ohromený admirál se konečně vzpamatoval. Nehybnost lodí se změnila a námořnický instinkt Kolumbovi prozradil, že za bezvětří proudy nehlučně snesly *Santa Mariu* na korálové útesy těsně u břehu. Cítil, jak se trup pod jeho zády prohnul, slyšel, jak britý útesu drásají vnější obšivku a prolamují pláňky. Slyšel i crčení vody, jež se nezadržitelně dere do nitra lodi.

Byl s ní konec.

„Možná máš pravdu, že svou říši nikdy nezískám,“ ucedil, „ale ty máš jistotu, že se nikdy do Španělska nevrátíš.“

V.

„To ostatní je už všeobecně známo. Ohledně svých objevů měl Kryštof Kolumbus až do konce života zatemněnou mysl, jako by mu někdo zastřel zrak očarovanou pavučinou, a všechny jeho sny

o bohatství a moci vzal vítr. A Luis de Torres se opravdu nevrátil do Španělska. Patřil k těm, kdo nepřezili pobyt v pevnosti Navidad, a stal se prvním Židem, který v Novém světě zemřel,“ uzavřel své vyprávění muž v proužkovaném obleku, který se prokázal průkazem FBI na jméno Gary Demolay.

„No a teď znáte důvod, proč jsem tady,“ dodal po malé odmlce. Vyhlížel v tom obleku stejně nezajímavě jako pojišťovák ze Středozápadu.

Marinu Miami Beach, která se nachází v ústí Government Cutu, hlavního plavebního kanálu do přístavu Miami, zalévalo polední vedro, ale v klimatizovaném salonu stodesetstopé motorové jachty *Ocean Diver*, vyvázané u mola pro velké motorové čluny, panoval příjemný chládek.

Nikoli ale atmosféra.

U stolu z hedvábně se lesknoucího višňového dřeva seděla naproti federálnímu agentovi trojice mužů rozdílného věku, ale všichni v blýcích tričkách s nápisem SANTA MARIA EXPEDITION 2008 na zádech a kresbou karaky pod plachtami s červenými kříži na prsou. Tvářili se našťavaně.

„To všechno myslíte vážně?“ zeptal se ironicky nejstarší z nich.

„Jistě, kapitáne,“ odvětil agent. „A vy teď máte na vybranou. Buď svou potápěčskou expedici k vraku Kolumbovy vláčkové lodí odtroubíte, nebo na vaší jachtě najdeme kokain. Přece víte, jak se to dělá, moji lidé už čekají venku. Pak vám tuhle krásnou lodičku zabavíme. Kolik že stála? Dvacet mega? A vy všichni půjdete do lochu. Na dvacet let natvrdo. Je to na vás.“

„Znám guvernera a pár kongresmanů ve Washingtonu a tohle svinstvo si nenechám pro sebe,“ vyštěkl kapitán a majitel jachty v jedné osobě.

Gary Demolay se pozorně zahleděl na jednoho z neúspěšnějších Floridských lovců pokladů. Bobby Warding se napakoval na vracích Stríbrné Flotily z roku 1715 a dobře investoval. I do politiky, když v roce 2003 přispěl pékným balíkem do volebního fondu republikánů a zlé jazyky tvrdily, že jenom díky jemu Jeb Bush získal pro svého bratra Florida a tím i další prezidentsví.

„To vím, pane. Proto se nám nepodařilo zavčas zablokovat povolení od haiské vlády a musel jsem přijít osobně,“ řekl omluvně.

„Ale jestli to uděláte, možná neskončíte v kriminálu, ale zcela určitě v bláznici. Kdybych to nevěděl, nebyl bych k vám tak otevřený.“

„Má pravdu, Bobby,“ do debaty se zapojil muž středního věku s elegantními bezobroučkovými brýlemi na nose. „Žádný kongresman by ti neuvěřil, kdybys mu zopakoval, co jsme teď vyslechli, a hned by volal cvokaře. Na tebe. Nejlepší metoda, jak něco zatajit, je ukrytí informací v šumu. A to je tento případ. O templářích a o Arše úmluvy se už vykládá tolik legend, že pravdivou verzi už nikdo nerozezná. A že byl Kolumbus židovský agent? To také není nic nového, ale když s tím vyrukuje někdo, kdo sám není Žid, mají ho ostatní za nácka.“

„To se máme na všechno vysrat?!“ vybuchl nejmladší z trojice, asi třicetiletý opálený svalovec ve značkových šortkách.

Byl to ten týpek, co bez zradlovek nedá ani ránu. Teď ale brýle, bratru za 500 dolarů, sundal a položil na stůl.

„Chystali jsme se dva roky, sehnali jsme si letecké snímky Dona Lungwitzze z roku 1949, na nichž je u mysu Cap Haitien Bay vrak vidět, prostudovali jsme Morrisonův životopis Kryštofa Kolumba, kde jsou nejpřesněji uvedeny okolnosti, při nichž šla *Santa Maria* ke dnu,“ trpce vypočítával, „získali jsme dokonce zápisky neúspěšné Dicksonovy expedice z roku 1967 a přesně víme, kde se v roce 2004 potápěl Barry Clifford, který prohlásil, že vrak našel, ale kvůli státnímu převratu na Haiti neměl čas, aby ho prozkoumal.“

Svalovec udeřil pěstí do stolu, až brýle poskočily.

„A to všechno má jít do čudu?! Kvůli jeho kecům?! *Santa Maria* je přece sen všech lovců pokladů, Mount Everest podmořské archeologie. A my ho máme s tím povolením loženej. Pošli ho do prdele, Bobby!“ vyštěkl nakonec.

„Právě proto je tady, Spinnny. Že máme to povolení,“ řekl mu trpělivě brejlač, „že bychom nemuseli ponorů zanechat jako Barry Clifford. To asi byla vaše práce,“ obrátil se k agentovi FBI, „ten převrat v roce 2004...“ Napůl se pral, napůl konstatoval.

„Máte pravdu,“ přiznal Demolay, „máme spolupracovnice v mnoha institucích nejen v USA, ale po celém světě. Přesto nám Barry Clifford před čtyřmi lety málem proklouzl. Nepodařilo se nám zpochybnit ani radiokarbonový test dřevěného úlomku, který vynesl z vraku. Podle testu pochází dřevo z roku 1472, což je totéž,

jako by na tom úlomku byl Kolumbův podpis. Nemůžeme ale na Haiti inscenovat převraty každý rok. Navíc vrak *Santa Marii* leží v neclých dvaceti metrech, takže dostat se k němu je hračka i pro svátečního potápěče – ve srovnání s *Titanikem* nebo *Bismarckem*, které leží ve čtyřech kilometrech. Snad vás utěší, že k vašim předchůdcům také patřil doktor Ballard. Jemu jsem podobnou expedici musel rozmlouvat před deseti lety.“

„Na Ballarda vám serem,“ ucedil Spinnny a otočil se k oknu. Bylo jím vidět na plochou zádí jachty zaplněné stojany s podvodními skútry a tlakovými potápěčskými lahvemi. Bylo tam místo i pro dva nafukovací zodiaky a na konci se na stožárku vlnila americká vlajka. Za ní byl vidět obrovský výletní parník, který právě vyplouval Government Cutem, aby zamířil na Bahamy.

„Co vám a vašim přátelům vlastně tak vadí, pane Demolayi?“ optal se intelektuálsky vyhlížejší muž s brýlemi. „Že jsme profesionální lovci pokladů, to asi ne, když jste zakázal expedici i doktorovi Ballardovi, který je univerzitní archeolog. A jestliže vám jde o Archu úmluvy, jejíž nález by kromě toho, že by byl opravdu světovou senzací, mohl vyvolat i mezinárodní komplikace, proč jste ji už dávno tajně nevyzvedli a neodvezdali státu Izrael, pakliže máte strach, že by skončila v soukromých rukou, nebo byla dokonce rozembrána a zlaté plátování roztraveno?“

„Doufám jsem, že to vyplýnulo z mého vyprávění,“ odpověděl poněkud udiveně Demolay. „Že je snad jasné, že Archa musí zůstat tam, kde je.“

„Mně to teda jasný není,“ ozval se nakvašeně Bobby Warding. „I kdybych znal za fakt, že indiánští sachemové opravdu začarovali Atlantik, aby se do Ameriky nedostali žádní běloši – to bylo fakt dobrý, jak jste naznačil, že jevy v Bermudským trojúhelníku jsou pozůstatky po tom kouzlu –, přesto pořád nechápu, proč musí Archa úmluvy stále třcet někde pod vodou u haiskeho pobřeží, když svůj úkol už splnila, když už ten vodopád na konci světa odstranila a umožnila Kolumbovi průjezd.“

„Máme vlastně dva důvody,“ začal vysvětlovat agent FBI. „Víte, židovská kabala je ve stejném poměru k ostatním magiím jako nula k dalším číslicím. Tím chci říct, že kabala se dá také použít jako magie, která magii vypíná, a Archa naprogramovat jako vlastní vypínač.“

Tuhle její možnost odhalil Jean de Gonville v okamžiku, kdy ten indiánský kouzelník otevřel jeho šém, a tím uvolnil jeho duši. Mímo chodem, ty šémy jsou odrazem Jahveho entity v našem světě a templáři je našli v Arše, když ji vykopali ze základů dnešní mešity Al Aksá na jižní straně chrámového okrsku. Ve skutečnosti ji našli tam, v budově, kterou jim jako kasárna daroval až král Balduin II. Ale kdo a proč tam Archu ukryl, se již nedozvíme. Podstatné je, že ty šémy se staly škapulíři všech velmistřů, seněšalů a maršálů řádu. Nu a na Kolumbově výpravě není důležitě to, že otevřela cestu do Ameriky a že učinila ze Spojených států největší židovskou domovinu, ale že Archa vypnula nejen kouzlo indiánských medicimánů, ale magii vůbec. Proto teprve od roku 1492 žijeme v novém, přírodními vědami zkoumatelném světě, z něhož byla magie vyhoštěna. To je to velké tajemství, které odhalil Hugo de Beaujeu. A my prostě nechceme riskovat, aby někdo nějakou manipulací s Archou, respektive s vrakem *Santa Marii*, ten vypínač, který to způsobil, přepnul zpět.

„Takže jste vlastně zastraní lidumilové,“ vybuchl Spinný, „ušlechtilí zastraní zachránčí lidstva před zastranými zlými čaroději a démony.“

„Ne tak zcela,“ Demolay nevrzšeně přechel jeho výbuch vzteku. „Máme také svoje osobní důvody – a to je ten druhý důvod. Víte, dnes žije na světě asi pět tisíc lidí, kteří jsou potomky templářských velmistřů a dalších hodnostářů řádu, prostě těch, kteří nosili šémy. A nemusí se jmenovat De – Molay,“ zřetelně oddělil předponu, „jako já, nebo Payns, Barrés, Saint-Amant, de Sonnac, Bérard nebo Beaujeu. Mnozí mají arabskou krev, jiní židovskou, mnozí jsou čeraní a jiní zase Asiaté, protože templáři si opravdu se slibem čistoty hlavu nelámali. Z toho všeho je dnes významná jenom jedna věc – že jsme zdědili jistý magický gen, který v nás Archa také vypnula. Ona totiž Archa nepřinesla templářům jenom požehnání, ale také prokletí. Je vlastně pravda i všechno ostatní, co se o nich vykládá. Archa z nich sice učinila zasvěcence a obdarila je nadpřirozenou mocí, alespoň jejich vůdce, ale za to, že ji otevřeli, se z nich stali *Bratři Noci*. A my, jejich potomci, jsme pevně odhodlaní zabránit všem prostředky, abychom se znovu stali tím, čím byli oni. Uděláme všechno, aby někdo ten gen nezapnul a my také neskončili jako *Bratři noci* – jako tvorové, kterým lidé obvykle říkají vlkodlaci.“

„A kdyby někdo přece jen zmařil naše úsilí,“ Demolay se usmál a odhalil silné, pravidelně rostlé zuby, bělosmné jako v reklamě na zubní pastu, „pak si může být jist, že to bude on a jeho rodina, kterou bychom jako první při nejbližší úplňkové noci navštívili.“

A s tím bělostným úsměvem na tváři se obrátil na Spinného, který už zase schovával opálený obličej za zrcadlovkami.

„Já osobně bych začal u vás.“

Jak ze zkušenosti věděl, tento argument zabere vždy.